

จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอิสร)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวอี้, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น

บทนำ: จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นตามที่ชื่อของมันบอกไว้ถูกเขียนโดยอัครสาวก ยอห์น มันได้รับการยอมรับโดยทั่วไปว่าถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 90 ท่านเขียนถึง “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” ของท่าน ถึงแม้ไม่ได้บอกไว้เป็นอื่น แต่คนเหล่านี้น่าจะเป็นผู้เชื่อใหม่ซึ่งยอห์นได้รับใช้มาก่อน ใจความหลักได้ถูกบอกไว้ใน 5:13 “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” ทั้งจดหมายฝากฉบับนี้อัครสาวกท่านนี้ได้นำเสนอหลายวิธีที่จะช่วยให้เราารู้ได้ว่าเราได้รับความรอดแล้ว

คำสำคัญหลายคำที่พบทั้งจดหมายฝากฉบับนี้คือ วาทะ (ลोकอส), ความสว่าง, ความรัก และชีวิต ยอห์นพูดถึงสามัคคีธรรมของผู้เชื่อกับพระบิดาและเราไม่ควรมีสามัคคีธรรมกับโลก ทั้งจดหมายฝากฉบับนี้ยังมีความจริงเกี่ยวกับการอธิษฐาน, การเสด็จกลับมาของพระคริสต์, คำเตือนเรื่องการละทิ้งความจริงและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

*****

ภาพรวมของ 1 ยอห์น 1: อัครสาวกยอห์นเริ่มต้นจดหมายฝากฉบับนี้โดยพูดถึงการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ จากนั้นท่านก็พูดถึงการที่ความบาปสามารถทำลายสามัคคีธรรมดังกล่าวได้อย่างไร บทนี้ปิดท้ายด้วยคำพูดที่กระชับมากที่สุดคำพูดหนึ่งเกี่ยวกับการสารภาพบาปและการทำให้สามัคคีธรรมดีดั้งเดิมเท่าที่จะพบในพระคัมภีร์

1 ยน 1:1 ยอห์นเริ่มต้นจดหมายของท่านด้วยจุดเริ่มต้นของความจริงของพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาทะแห่งชีวิต เริ่มแรกที่ถูกพูดถึงในที่นี้อาจหมายถึงเริ่มแรกแห่งการทรงสร้างตามที่มีบรรยายไว้ในปฐมกาล 1:1 อย่างไรก็ตามมันอาจหมายถึงเริ่มแรกแห่งพันธกิจของพระคริสต์มากกว่า บริบทที่ตามมาดูเหมือนจะสนับสนุนทัศนะหลัง

เห็นได้ชัดว่า “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก” คือพระเยซูคริสต์ ยอห์นบรรยายต่อไปว่าท่าน (และอัครสาวกคนอื่นๆ) ได้ยินพระองค์, เห็นพระองค์ (ทั้งเป็นการส่วนตัวและในที่ชุมนุมชน) และอันที่จริงแล้วได้จับต้องพระองค์ คำหลังนี้แปลมาจากคำว่า *เซลาฟาโอ* และมีความหมายโดยทั่วไปว่า ‘แตะต้อง’

ดังนั้นยอห์นจึงกล่าวเพื่อเป็นบันทึกไว้ว่าท่านและเพื่อนร่วมงานของท่าน (อัครสาวกท่านอื่นๆ) ได้ยิน, เห็นและสัมผัส “พระวาตะแห่งชีวิต” นี่ก็เป็นอีกพระนามหนึ่งอันแสนวิเศษขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ยอห์นมุ่งเน้นพระเยซูในฐานะพระวาตะมากกว่าอัครสาวกท่านอื่นๆ นอกจากนี้ท่านก็ขยายความเกี่ยวกับแนวคิดนั้นเพิ่มเติม โดยเรียกพระองค์ว่าพระวาตะแห่งชีวิต นี่ทำให้เรานึกถึงยอห์น 1:4 และยอห์น 14:6 ด้วย

1 ยน 1:2 ยอห์นกล่าวต่อไปว่า (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย) เห็นได้ชัดว่ายอห์นกำลังพูดถึงการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ท่านเรียกพระเยซูต่อไปว่าชีวิต ในการพูดถึง “ชีวิตนั้นได้ปรากฏ” ยอห์นย่อมหมายถึงสิ่งที่ท่านได้เขียนไว้ในยอห์น 1:14 ราวกับว่าท่านพยายามสนับสนุนคำกล่าวอ้างของตนเอง ท่านกล่าวอีกครั้งว่าท่านและอัครสาวกท่านอื่นๆ ได้เห็นชีวิตนี้แล้ว เพราะท่านได้เห็นชีวิตดังกล่าวแล้ว ท่านจึงสามารถเป็นพยานถึงชีวิตนั้นได้ นอกจากนี้ท่านบอกด้วยว่าชีวิตนั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ พระเยซูไม่ทรงเป็นเพียงชีวิตเท่านั้น แต่ทรงเป็นชีวิตนิรันดร์ด้วย พระองค์ทรงอยู่กับพระบิดาและทรงปรากฏแก่พวกอัครสาวกในเวลาต่อมา ประเด็นที่สำคัญกว่าที่ยอห์นกำลังพูดถึงก็คือว่า ท่านและสาวกคนอื่นๆต่างเป็นประจักษ์พยานถึงสิ่งที่พวกเขาเป็นพยาน พวกเขาได้เป็นพยานและประสบกับชีวิตนิรันดร์ซึ่งปรากฏในพระเยซูคริสต์นั้นแล้วด้วยตัวเอง ดังนั้นยอห์นจึงมีคุณสมบัติที่จะเขียนเกี่ยวกับชีวิตนั้น

1 ยน 1:3 ด้วยเหตุนี้ ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระ

บิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ คำที่แปลว่า **ประกาศ** (อาพากเกิ้ล โด) มีความหมายว่า ‘ป่าวร้อง’ สิ่งที่พวกเขาได้พบเจอและประสบ พวกเขาที่กำลังประกาศแก่ผู้อื่น คำที่แปลว่า **เพื่อ** (ฮินา) มีความหมายว่า ‘เพื่อที่ว่า’ ดังนั้นยอห์นกำลังประกาศข้อความของท่านเพื่อที่ว่าผู้อ่านของท่านจะได้มีสามัคคีธรรมกับท่านในความจริงนั้น อย่างไรก็ตามสามัคคีธรรมที่ยิ่งใหญ่กว่าของทั้งผู้อ่านและอัครสาวกท่านนี้จริงๆแล้วคือ สามัคคีธรรม “กับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” ยอห์นจึงพูดถึงความจริงที่ยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ เราไม่เพียงถูกทำให้ชอบธรรมและได้รับชีวิตนิรันดร์แล้วเท่านั้น แต่บัดนี้เราสามารถมีสามัคคีธรรมกับทั้งพระเจ้าพระบิดาและพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ได้ด้วย สิ่งที่ถูกสื่อก็คือ ความสนิทสนมเป็นการส่วนตัวของมิตรภาพและครอบครัว การรู้จักพระคริสต์จึงเป็นพระพรของการมีสามัคคีธรรมร่วมกัน

1 ยน 1:4 ยอห์นจึงสรุปบทนำของท่านโดยกล่าวว่า **และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม การได้รู้จักและการมามีสามัคคีธรรมเต็มเปี่ยมกับพระเจ้านำมาซึ่งความยินดีอันเปี่ยมล้น** ยอห์นเขียนมาเพื่อการนี้เอง ข้อนี้ยังสื่อด้วยว่าเมื่อเราสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ก็ทรงประทานความยินดีอันเต็มเปี่ยมให้แก่เรา คาวัดเสียใจที่สูญเสียความยินดีนั้นไปในสดุดี 51:12 พระเยซูตรัสถึงเรื่องนี้อีกในยอห์น 16:24, 15:11 และ 17:13

1 ยน 1:5 เมื่อท่านได้เริ่มต้นจดหมายฝากของท่านแล้ว ยอห์นก็พูดถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็นในช่วงเวลาหลายปีที่อยู่กับพระเยซู ท่านจึงเริ่มต้นส่วนที่เป็นเนื้อหาของพระธรรมเล่มนี้ **แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย**

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของความสว่างทั้งปวงทั้งความสว่างฝ่ายวิญญาณและความสว่างที่มองเห็นได้ พระองค์ไม่ทรงเป็นเพียงพระผู้สร้าง ความสว่างเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นความสว่างเองด้วย ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม ความสว่างเป็นภาพของความจริง, ความชอบ

ธรรมและความบริสุทธิ์ ในทางตรงกันข้ามความมืดมักเป็นสัญลักษณ์ของความเขลา, ความบาป และความชั่วร้าย ยกตัวอย่างเช่น ดู ยอห์น 3:19 ยอห์นอธิบายถึงเรื่องนี้อีกในยอห์น 1:4-9 พระเยซูตรัสถึงหลักการทั้งสองประการ (ความสว่างและความมืด) ในยอห์น 8:12 ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือ พระเจ้าทรงเป็นความสว่างพร้อมกับทุกสิ่งที่มันสื่อถึง ไม่มี ความบาป, ความชั่วหรือ ความผิดในพระองค์เลยแม้แต่คนเดียว

1 ยน 1:6 ด้วยเหตุนี้ ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง ยอห์นจึงพุดถึงความจริงฝ่ายวิญญาณประการหนึ่ง ไม่มีสามัคคีธรรมระหว่างความสว่างและความมืด ดู 2 โครินธ์ 6:14 เมื่อความบาป (ความมืด) มีอยู่ในชีวิตของเรา เราก็ไม่สามารถมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ การอ้างเช่นนั้นก็เท่ากับเราหลอกลวงตัวเอง นอกจากนี้การอ้างว่ามีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าอันที่จริงแล้ว ก็เป็นการโกหกและยิ่งทำให้ปัญหาเลวร้ายกว่าเดิม เราไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตตามความจริง ยอห์นกล่าวถึงหลักการเรื่องความบริสุทธิ์ เพราะทรงบริสุทธิ์ พระเจ้าจึงทรงมีสามัคคีธรรมกับความบาปไม่ได้ ดังนั้นเมื่อความบาปมีอยู่ในชีวิตของเรา สามัคคีธรรมนั้นก็ถูกทำลาย

เราควรสังเกตว่ายอห์นกำลังอธิบายเกี่ยวกับหลักการเรื่องการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า และไม่ใช่ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ เมื่อเรามาหาพระคริสต์ เราก็ได้รับสิทธิอำนาจในการเป็นบุตรของพระเจ้า การเป็นบุตรเป็นความสัมพันธ์ที่อยู่ถาวร การเป็นบุตรมีสองวิธีเท่านั้น วิธีหนึ่งคือโดยการกำเนิด ส่วนอีกวิธีคือโดยการอุปการะ ตามกฎหมายแล้วทั้งสองวิธีก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดำรงอยู่ถาวรและเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ความบาปไม่ได้ทำลายความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า อย่างไรก็ตามมันจะทำให้สามัคคีธรรมที่เรามีกับพระองค์จริงเครียดหากไม่ถูกทำลาย

บุตรที่ไม่เชื่อฟังบิดาก็ยังเป็นบุตรของบิดาอยู่ อย่างไรก็ตามความไม่เชื่อฟังของบุตรก็จะส่งผลให้ทั้งบุตรและบิดาไม่มีความสุข ความไม่พอใจของบิดาจะส่งผลให้เกิดการลงวินัยบุตรซึ่งทำให้บุตรไม่มีความสุข จนกว่าปัญหาจะได้รับการแก้ไข ความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ยังจะตึงเครียดอยู่ต่อไป แต่ความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ยังคงอยู่เหมือนเดิม กับพระบิดาของเราก็เช่น

เดียวกัน ความบาปจะไม่ทำให้ความสัมพันธ์ของเราในฐานะบุตรของพระองค์ถูกทำลาย อย่างไรก็ตามมันจะทำให้ความสัมพันธ์ของเราสั้นลงจนกว่าปัญหาจะถูกคลี่คลาย

1 ยน 1:7 ในทางกลับกัน แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น บางทีอาจยกข้อความจาก เปาโล (เอเฟซัส 5:8) ยอห์นบรรยายว่าการดำเนินในความสว่างช่วยให้เรามีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราดำเนินในความสว่างของพระองค์ ที่สื่อในที่นี้ไม่ใช่ความจริงของพระองค์เท่านั้น แต่เป็นความชอบธรรมของพระองค์ และชีวิตที่สะอาดบริสุทธิ์ด้วย ทั้งหมดนี้เป็นไปได้ตั้งแต่แรกเพราะ “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” ทั้งความสัมพันธ์และสามัคคีธรรมของเราขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงชำระเราให้พ้นจากความบาปทั้งสิ้นแล้ว สิ่งที่สำคัญคือความจริงที่ว่าพระโลหิตของพระคริสต์เป็นสิ่งที่ชำระเราให้พ้นจากความบาป คูฮิบรู 9:13-14 และทิตัส 2:14 และวิวรณ์ 1:5 และ 7:14 เราจะมีสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ก็ต่อเมื่อเราได้รับการชำระโดยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐยิ่งของพระคริสต์ บัพติศมาไม่ว่าจะในรูปแบบใดๆก็ตามไม่อาจชำระเราให้พ้นจากความบาปได้เลย มีแต่พระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่ทำได้

1 ยน 1:8 คราวนี้ยอห์นพูดต่อไปถึงปัญหาเรื่องการถือว่าตัวชอบธรรมซึ่งเป็นปัญหาของคนมากมายตั้งแต่สมัยนั้นจนถึงสมัยนี้ ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย การอ้างว่าตัวเองไม่มีบาปก็เป็นการหลอกตัวเอง นอกจากนี้ยอห์นอาจกำลังพูดถึงความผิดที่ร้ายแรงกว่านั้น พวกกนอสติก (Gnostics) ในสมัยนั้นสอนว่า ความชั่ว (ความบาป) อยู่ในสิ่งที่จับต้องได้ และเพราะจิตวิญญาณไม่ใช่สิ่งที่จับต้องได้ มนุษย์จึงไม่ได้ถูกบาปทำให้ปนเปื้อน ความจริงแบบเดียวกันนี้ก็ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ในหลักศาสนศาสตร์ แนวคิดเสรีนิยมพร้อมกับคำสอนของมันที่ว่าในส่วนลึกแล้วมนุษย์เป็นคนดี อิทธิพลที่คงอยู่ของปรัชญาแนวนี้ไม่ใช่ความจริง นอกจากนี้ทัศนคติดังกล่าวก็ไม่สนใจการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าด้วย

1 ยน 1:9 ยอห์นจึงกล่าวถึงวิธีรักษาอาการเจ็บป่วยฝ่ายวิญญาณสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียน ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น การสารภาพบาปแบ่งออกเป็น (1) การยอมรับว่าทำบาปและ (2) การกลับใจจากความบาป เมื่อเราเข้าหาพระเจ้าและยอมรับว่าเราทำบาปพร้อมกับใจที่สำนึกผิด พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม (ชอบธรรม) ที่จะยกโทษความบาปของเรา

ในที่นี้ยอห์น ไม่ได้กำลังพูดถึงการได้รับการยกโทษโดยถาวรเพราะเราได้รับความรอดแล้ว แต่ยอห์นกำลังพูดถึงการได้รับการยกโทษในแต่ละวันซึ่งจะช่วยมิให้การมีสามัคคีธรรมของเราอยู่กับพระเจ้าต้องสะดุด มันคือการพยายามรื้อฟื้นสามัคคีธรรมที่ดึงเครียด นอกจากนี้การสารภาพบาปก็ทำให้เราได้รับการชำระจากการอธรรมทั้งปวง ไม่มีความบาปใดที่ใหญ่เกินกว่าที่พระเจ้าจะทรงยกโทษให้ไม่ได้

เมื่อเรามาหาพระคริสต์ เราก็ได้รับการยกโทษและได้รับการชำระให้สะอาดไปพร้อมๆ กันในความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ยอห์น ไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องนั้นในที่นี้ แต่ท่านกำลังพูดถึงสามัคคีธรรมในแต่ละวันของเราอยู่กับพระเจ้าซึ่งมีปัญหาเพราะความบาปที่คืบคลานกลับเข้ามาในชีวิตของเรา หิมะตอนตกใหม่ๆ ก็สะอาดและสวยงาม อย่างไรก็ตามเมื่อเวลาผ่านไปเขม่าควันและฝุ่นดินก็ทำให้หิมะที่เคยสะอาดบริสุทธิ์ต้องมัวหมอง ชีวิตคริสเตียนก็เหมือนกัน เมื่อพระองค์ทรงช่วยเราให้รอด พระองค์ก็ทรงทำให้เราขาวกว่าหิมะ อย่างไรก็ตามความบาปที่เกิดจากการดำเนินชีวิตแต่ละวัน ในกายเนื้อหนังนี้ก็ทำให้ความขาวสะอาดนี้สกปรกในเวลาไม่ช้า มันต้องถูกทำให้สะอาดบริสุทธิ์เหมือนเดิม พระเยซูทรงทำเช่นนั้นเมื่อเรามาหาพระองค์ด้วยการสารภาพบาปและการกลับใจ ดังนั้นนี่จึงสื่อด้วยการสารภาพบาปควรเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตการอธิษฐานในแต่ละวันของเรา

1 ยน 1:10 บางทีเพื่อนบ้านประเด็นที่กล่าวไปแล้วในข้อ 8 ยอห์นปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้โดยกล่าวว่า ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และ

พระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย การอ้างว่าตัวเราไม่มีบาปไม่เพียงเป็นการโกหกตัวเองเท่านั้น แต่เป็นการหาว่าพระเจ้าเป็นผู้มีบาปด้วย “เพราะทุกคนทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (โรม 6:23) การอ้างเช่นนั้นก็เท่ากับเป็นการเปิดเผยว่าคนๆนั้นไม่รู้พระวาระของพระเจ้าเลย ยอห์นจึงพูดถึงไม่เพียงความคิดว่าตนชอบธรรมของคนทั่วไปเท่านั้นแต่พูดถึงลัทธิออสติกที่แพร่หลายในสมัยนั้นด้วย เรื่องที่เสียดสีก็คือว่า การคิดว่าตนชอบธรรมไม่เปิดโอกาสให้คนๆนั้นมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าผู้ชอบธรรมอย่างแท้จริง ตามที่บทย่อต่อไปจะเปิดเผยให้เราได้ทราบ ในฐานะคนของพระเจ้าแล้วหน้าที่ของเราคือการไม่ทำบาป

*****

ภาพรวมของ 1 ยอห์น 2: อัครสาวกยอห์นกล่าวต่อไปถึงเรื่องความบาปในชีวิตคริสเตียน จากนั้นเขาก็พูดถึงบททดสอบเรื่องความรอด หลักการที่ชัดเจนที่สุดเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการแยกออกตามพระคัมภีร์ถูกนิยามในที่นี้ว่าเป็นการไม่รักโลก สุดท้ายแล้วท่านเตือนให้ระวังการละทิ้งความจริงที่กำลังก่อตัวขึ้นแม้กระทั่งในสมัยนั้น

1 ยอห์น 2:1 บทที่ 2 เริ่มต้นด้วยการพูดถึงความบาปในชีวิตคริสเตียน ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น อัครสาวกยอห์นเรียกผู้อ่านของท่านว่า “ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย” คำที่แปลเช่นนั้น (เท็คนิออน) ถึงแม้ตามตัวอักษรแล้วหมายถึงเด็กเล็กๆ แต่ตรงนี้มีความหมายเชิงฝ่ายวิญญาณอย่างชัดเจน ท่านหมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นผู้เชื่อใหม่หรือคนเหล่านั้นที่ท่านได้ช่วยสอนให้เป็นสาวก เมื่อเทียบกับท่านที่เป็นอัครสาวกที่ชราแล้ว พวกเขาที่เป็นเหมือนลูกเล็กๆของท่าน (นี่เป็นครั้งแรกจากเก้าครั้งที่ท่านเรียกพวกเขา ‘ลูกเล็กๆ’ ในจดหมายฝากฉบับนี้) จุดประสงค์หลักที่ท่านเขียนจดหมายฝากฉบับนี้คือ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้ “ไม่ทำบาป” ถึงแม้ว่าคำพูดในประโยคนี้จะไม่ใช่คำสั่ง (จริงๆแล้วมันแสดงจุดประสงค์) แต่มันก็สื่อความเป็นคำสั่งอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตามถ้าลูกของพระเจ้าทำบาปเมื่อไร “เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” คำที่แปลว่า **ผู้ช่วยเหลือ** (*พาราเคลตอส*) เป็นคำนำสนใจ ถึงแม้ว่ายอห์นใช้คำนี้เพื่อหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะเป็น “ผู้ปลอบประโลมใจ” ในยอห์น 14:16, 26; 15:26; 16:7 แต่ตรงนี้ท่านใช้คำนี้เพื่อหมายถึงพระเยซูคริสต์ มันยังหมายถึงผู้ที่เสนอความแทนอีกคนต่อหน้าผู้พิพากษาด้วย หรือสมัยนี้ที่เราเรียกกันว่าทนายจำเลยนั่นเอง ประเด็นก็คือว่าเมื่อเราทำบาป เราก็มีทนายจำเลยที่คอยแก้ต่างแทนเราต่อหน้าพระเจ้า พระบิดา คือพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ถูกรเรียกว่า “ผู้ทรงชอบธรรม” จงสรรเสริญพระเจ้าที่เรามีทนายผู้คอยแก้ต่างให้เราในสวรรค์ซึ่งเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

(ข้อเท็จจริงที่ว่าคริสเตียนยังทำบาปอยู่นั้นปรากฏชัดเจน นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่าเรามีทนายผู้คอยแก้ต่างให้เราต่อหน้าพระเจ้า มีคนมากมายอ้างว่าคริสเตียนสามารถสูญเสียความรอดได้เมื่อพวกเขาทำบาป อย่างไรก็ตามหากเป็นเช่นนั้นจริง ทนายของเราจะไม่เก่งเท่าไรแล้ว แต่จงสรรเสริญพระเจ้า พระองค์ทรงชนะคดีทุกครั้ง)

1 ยน 2:2 และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย คำที่แปลว่า **ลบล้าง** (*ฮิลามอส*) ทำให้เรานึกถึงพระที่นั่งกรุณาในพลับพลา/พระวิหารของพวกยิว ทุกปีทีนั้นในวันลบมลทินมหาปุโรหิตก็จะประพรมพระที่นั่งกรุณาด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาป ในเวลานั้นเองพระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้าที่มีต่อบาปของพลไพร่ของพระองค์ก็จะถูก ‘ลบล้าง’ ความหมายก็คือว่า พระเจ้าทรงคลายพระพิโรธหรือทรงพอพระทัยกับโลหิตนั้นที่หลั่งออกเพื่อลบล้างความบาป คำเดียวกันนี้ถูกใช้ใน โรม 3:25 เพื่อหมายถึงพระเยซูคริสต์ “ไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์” พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะความบาปของเรา นั่นคือพระองค์ได้ทรงลบล้างพระอาชญาอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยพระโลหิตของพระองค์เพื่อที่จะพิพากษาความบาป การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาจึงกระทำให้ความยุติธรรมของพระเจ้าสำเร็จ กล่าวในแง่ที่กว้างกว่า นี้ทำให้เรานึกถึงการเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น

เราเห็นอีกว่าพระราชกิจของพระคริสต์เพื่อเป็นที่ลบล้างพระอาชญาบนกางเขนไม่ใช่เพื่อ
บาปของเราเท่านั้น แต่เพื่อ “บาปของมนุษย์ทั้งปวงใน โลกด้วย” ถึงแม้พวกกาลวินจะเชื่อเป็นอื่น
แต่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์แทนเราบนไม้กางเขนก็ไม่ได้มีฤทธิ์ในการลบล้างบาปที่
จำกัด พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคนทั้ง โลก แนวคิดที่สอนว่าพระองค์ทรงไถ่เฉพาะ
บางคนก็เป็นคำสอนนอกรีตเมื่อพิจารณาจากคำสอนที่ชัดเจนจากพระวาทะของพระเจ้า
พระองค์ทรงประสงค์ให้คนทั้งปวงได้รับความรอดและพระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาป
ของคนทั้ง โลก ดู 2 เปโตร 3:9

1 ยน 2:3 ยอห์นกล่าวต่อไปถึงวิธีทดสอบที่จะทำให้เราทราบได้ว่าเรารอดแล้ว
จริงๆ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของ
พระองค์ พระคัมภีร์ใหม่สอนชัดเจนว่าเราไม่ได้รอดโดยการถือพระบัญญัติ อย่างไรก็ตาม หลังจาก
จากที่เราได้รับความรอดแล้ว การเชื่อฟังพระวาทะของพระเจาก็เป็นตัวบ่งชี้ชัดเจนว่าเรารู้จัก
พระองค์จริงๆ ยอห์นเป็นผู้เขียนคนเดียวในบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ที่ขอบพูดถึงความ
สัมพันธ์ของคนๆหนึ่งกับพระเจ้าว่าเป็น ‘การรู้จัก’ พระองค์ มันเป็นเรื่องที่มากกว่าแค่รู้เกี่ยวกับ
พระองค์ มันคือการรู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัว คำที่แปลว่า **ประพฤติตาม (เทระโอ)** ใน
บริบทนี้มีความหมายว่า ‘ถือรักษา’ เช่นเดียวกับในการเชื่อฟัง การเชื่อฟังพระคริสต์เป็นตัวบ่งชี้
หนึ่งที่ชัดเจนว่าคนๆนั้นได้ต้อนรับพระคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว และการไม่เชื่อฟัง
พระคริสต์เป็นประจักษ์ก็สื่อให้เห็นว่าคนๆนั้นได้ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม

1 ยน 2:4 นอกจากนี้ คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่ไม่ได้ประพฤติ
ตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมูสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย
ยอห์นเริ่มกล่าวแบบตรงไปตรงมามากยิ่งขึ้น คนที่อ้างว่ารู้จักพระคริสต์แต่กลับไม่สนใจพระ
บัญญัติของพระองค์ก็เป็นคน โทกหก น่าเศร้าที่ความจริงซึ่งแสดงให้เห็นเป็นตัวบุคคลในพระ
คริสต์ไม่ได้อยู่ในตัวคนนั้นเลย กาลของคำกริยาใน 1 ยอห์น ก็เป็นสิ่งสำคัญ คำที่แปลว่า
ประพฤติตาม (เทระโอ) อยู่ในรูปปัจจุบันกาล ซึ่งสื่อถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง ยอห์นไม่ได้หมายถึง
ถึงคริสเตียนที่บางครั้งก็พลอทำบาป แต่หมายถึงผู้ที่ชอบฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์เป็น

ประจำ ยอห์นจึงตัดสินใจว่าคนที่ทำแบบนี้โดยอ้างว่าตนรู้จักพระคริสต์จริงๆแล้วก็เป็นคนที่พูดมุสา ที่แย่งไปกว่านั้นก็คือคนแบบนี้อาจไม่เคยรอดเลย

1 ยน 2:5 ในทางตรงกันข้าม แต่ผู้ใดที่ประพฤติตามพระวณะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ อีกครั้งที่คำว่า **ประพฤติตาม (เทระ โอ)** ถูกผันให้อยู่ในรูปปัจจุบันกาล ความหมายก็คือ “ผู้ใดที่ประพฤติตามพระวณะของพระองค์อยู่เสมอ” ยอห์นกล่าวต่อไปว่า “ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง” ความหมายก็คือว่า ความรักของพระเจ้าได้หยั่งรากและเติบโตในคนๆนั้นที่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ นี่เป็นเครื่องบ่งชี้ที่ชัดเจนว่าคนๆนี้รู้จักพระคริสต์จริงๆและรอดแล้วจริงๆ ยอห์นกล่าวต่อไปในวลีสุดท้าย “ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์” ยอห์นจึงพูดถึงความจริงในพระคัมภีร์ใหม่อีกประการเกี่ยวกับการอยู่ ‘ในพระคริสต์’ ท่านใช้วลีนี้ในแบบเดียวกับ ‘การรู้จัก’ พระองค์

1 ยน 2:6 ดังนั้น ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย หากจะถอดความ ท่านก็กล่าวว่า ‘ผู้ที่อ้างว่าตนติดสนิทกับพระคริสต์ก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนอย่างที่เราดำเนินนั้น’ บริบทก่อนหน้าพูดถึงการดำเนินชีวิตโดยปราศจากบาป ถึงแม้ว่าเราไม่มีวันทำได้เช่นนั้นในชีวิตนี้ แต่มันก็ควรเป็นเป้าหมายของเรา บริบทที่ตามมาจะพูดถึงการหลีกเลี่ยงการเกลียดชังพี่น้อง, การไม่รักโลก และการหลีกเลี่ยงคำสอนผิด สิ่งเหล่านี้ส่วนหนึ่งแล้วก็เป็นการเดินทาง “ตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้น”

1 ยน 2:7-8 คราวนี้ยอห์นเปลี่ยนไปพูดถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกันแต่ก็แยกจากกัน พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านี้คือพระคำซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว ใจความสำคัญของสิ่งที่ยอห์นได้เขียนไปแล้วนั้นก็เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสอนมาตั้งแต่เริ่มพระราชกิจของพระองค์ ใจความหลักก็คือการ ‘ติดตามพระองค์’ สิ่งแรกที่พระเยซูคริสต์แก่เปโตรคือ “จงตามเรามาเถิด” (มัทธิว 4:19) สิ่งสุดท้ายที่พระองค์ตรัสแก่เปโตรก็คือ

“จงตามเรามาเถิด” (ยอห์น 21:19,22) นั่นคือใจความหลักของการดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนิน พวกเขาได้ยื่นพระบัญญัติข้อนี้มาตั้งแต่เริ่มต้นพระราชกิจของพระเยซู

8 อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่ พระบัญญัติใหม่ที่ยอห์นหมายถึงคือ การรักซึ่งกันและกัน ถึงแม้ไม่มีบอกไว้ชัดเจนตรงนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงสอนสิ่งนี้เป็นพระบัญญัติใหม่ในยอห์น 13:34 กระนั้นแม้กระทั่งในตอนนั้นมันก็ไม่ใช่บัญญัติใหม่ พระคัมภีร์เดิมก็บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ในเลวีนิติ 19:18, 34 อย่างไรก็ตามคำสอนนี้ก็ถูกละเลยในสมัยพระราชกิจของพระเยซูจนพระองค์ต้องเน้นย้ำอีกที แม้กระนั้นปัญหานี้ก็ยังมีอยู่เรื่อยมาจนถึงสมัยของยอห์น ท่านจึงเน้นย้ำหลักการพื้นฐานที่สุดของพระคัมภีร์ใหม่ข้อนี้อีกที

นอกจากนี้เพราะความมืดก่อนที่เราจะรับเชื่อมันได้ผ่านพ้นไปแล้ว เราจึงควรดำเนินใน “ความสว่างแท้” ซึ่งกำลังส่องแสงอยู่ นั่นคือความสว่างขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ดู ยอห์น 1:4-5 การดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินคือการดำเนินในความสว่างนั้น ดู 1:7 และ 2:6

1 ยน 2:9 ดังนั้น เพื่อประยุกต์ใช้หลักการนี้ ยอห์นจึงเขียนว่า ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ คำที่แปลว่าเกลียดชัง (มิเชะ โอ) มีความหมายด้วยว่า ‘รังเกียจ’ อีกครั้งที่รูปกาลของคำกริยามีความสำคัญ คำนี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาลซึ่งแสดงถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง เราจึงถอดความได้ว่า ‘ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และกำลังเกลียดชังพี่น้องของตนอยู่ ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้’ นี้ทำให้เรานึกถึงข้อ 3 และการรู้ว่าเรารู้จักพระองค์ ความหมายก็คือว่า คนที่เกลียดชังผู้อื่นเป็นประจำจริงๆแล้วก็อยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณ จะว่าไปแล้วคนๆนั้น ไม่ได้ได้รับความรอดเลยด้วยซ้ำ การเกลียดชังผู้อื่นเป็นกิจวัตรเป็นตัวบ่งชี้ที่ดีว่าคนๆนั้นไม่เคยบังเกิดใหม่เลย

1 ยน 2:10 อีกครั้งในทางตรงกันข้าม ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย ยังคงเป็นรูปปัจจุบันกาลอยู่ ดังนั้นความหมายก็คือ ‘ผู้ที่กำลังรักพี่น้องของตนก็กำลังอยู่ในความสว่าง’ การดำเนินในความสว่างของพระวาระและแบบอย่างของพระคริสต์ก็จะป้องกันเราจากความมืดที่ทำให้เราสะดุดและเกลียดชังกันและกัน คำที่แปลว่าโอกาสที่จะสะดุด (*สคันดาลอน*) เป็นคำที่น่าสนใจ นี่เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘scandal’ (เรื่องอื้อฉาว) ในบริบทนี้มันสื่อถึงสิ่งกีดขวางที่ทำให้คนสะดุด มันหมายถึงหินสะดุดด้วยก็ได้ การเกลียดชังผู้อื่นไม่เพียงถูกกล่าวว่าเป็นเหมือนความมืดเท่านั้นแต่ยังเป็นเหมือนหินสะดุดสำหรับผู้อื่นด้วย

1 ยน 2:11 ดังนั้น แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้วาทนกำลังไปทางไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว อย่างน้อยที่สุดคนที่เกลียดชังผู้อื่นอยู่เสมอก็กำลังเดินอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณและฝ่าฝืนพระบัญญัติที่ชัดเจนของพระคริสต์ ที่แย่งไปกว่านั้นคนๆนั้นอาจไม่เคยรอดเลยด้วยซ้ำ ความเกลียดชังเป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราโดยตรงที่ทำให้เรารักซึ่งกันและกัน (ยอห์น 13:34) นอกจากนี้การดำเนินในความมืดแบบนี้ก็ทำให้คนๆนั้นยังมองไม่เห็นความจริงต่อไป ความเกลียดชังเป็นมะเร็งฝ่ายวิญญาณที่ทำให้เราตาบอดและจะทำลายเราฝ่ายวิญญาณ ที่น่าเศร้าก็คือแม้กระทั่งในหมู่คริสเตียนที่เชื่อพระคำภีร์ เรื่องนี้ก็เป็นความบาปที่พบเห็นบ่อย ยอห์นเตือนว่าคนที่เป็นอย่างนั้นก็อยู่ในความมืดหรือไม่ก็ไม่ได้ได้รับความรอดเลยตั้งแต่แรก

1 ยน 2:12 ยอห์นเรียกผู้อ่านของท่านว่าลูกเล็กๆอีกครั้ง ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ อย่างไรก็ตามยอห์นพูดถึงความจริงที่สำคัญกว่า นั่นคือ ความบาปของเราได้รับการยกโทษแล้วในพระคริสต์ ความหมายก็คือว่าคนเหล่านั้นที่เกลียดชังผู้อื่นควรยกโทษคนอื่นเช่นกัน ยกเว้นความเกลียดชังคือการยกโทษให้ ความเกลียดชังมักก่อตัวขึ้นจากสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นความผิด เราสามารถแบกความเกลียดชังไว้อย่างโง่เขลาหรือเราจะยกโทษคนที่ทำผิดต่อเราก็ได้ เห็นได้ชัดว่าอย่างหลังเป็นทางเลือกตามแบบพระเจ้าและเป็นการสำแดงถึงการดำเนินตามทางที่

พระองค์ทรงดำเนิน การยกโทษไม่เพียงเป็นการดำเนินในความรักเท่านั้น แต่เป็นการดำเนินในความสว่างนั้นด้วย

1 ยน 2:13 จากนั้นยอห์นก็พูดกับผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อมากกว่าท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ถึงแม้ว่าท่านได้พูดกับผู้ที่เป็นลูกเล็กๆมาแล้วและจะพูดกับพวกเขาอีก แต่ตอนนี้ท่านก็กล่าวชัดเจนว่าท่านพูดกับผู้ที่เป็นบิดาด้วย คนเหล่านี้เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเพราะพวกเขา มีอายุมากกว่าและความเชื่อมากกว่า บางคนในพวกเขาอาจเคยได้อยู่ในพระราชกิจของพระคริสต์ด้วยซ้ำ อย่างน้อยพวกเขาก็ได้มารู้จักพระองค์ในฝ่ายวิญญาณแล้ว ดูข้อ 3

แต่ท่านกล่าวต่อไปว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านกำลังพูดกับคนเหล่านั้นที่เป็นคริสเตียนหนุ่มที่มีชัยต่อพญามารและการทดลองต่างๆของมันในชีวิตของพวกเขาแล้ว ในจดหมายฝากทุกฉบับของท่าน ยอห์นใช้คำที่แปลว่า 'ได้ชัยชนะ' (นิคาโอ) บ่อยครั้ง มันมีความหมายว่า 'พิชิต' หรือ 'มีชัยชนะ' ถึงแม้ว่าซาตานจะล่อใจคนหนุ่มๆด้วยตัณหาของโลกนี้อย่างหนัก แต่ยอห์นก็เขียนมาเพื่อชมเชยคริสเตียนหนุ่มๆเหล่านั้นที่เอาชนะการทดลองได้

สุดท้ายท่านเขียนถึงลูกเล็กๆของท่านอีกครั้ง ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา นี่หมายถึงคนเหล่านั้นที่อาจยังเป็นทารกในพระคริสต์ซึ่งได้มารู้จักพระองค์และพระบิดาแล้ว แต่นี่ก็เป็นชื่อที่ยอห์นใช้เรียกพวกเขา พวกเขายังโตไม่มากนักหลังจากได้รับความรอดแล้ว คนกลุ่มหลังนี้เองที่ยอห์นเขียนถึงในจดหมายฝากฉบับนี้ พวกเขายังพ่ายแพ้ต่อโลกและต่อสู้กับปัญหาบาปต่างๆในชีวิตคริสเตียนของตนอยู่

1 ยน 2:14 ยอห์นเขียนถึงคนทั้งสามกลุ่มต่อไป ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระ

พระวาระของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว ยอห์นกล่าวว่าชมคนเหล่านั้นที่เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์เหมือนเดิม (ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา) เพราะพวกเขาได้รู้จักพระคริสต์มาตั้งแต่ต้น (นี่อาจหมายถึงคนเหล่านั้นที่เคยได้ยินพระเยซูสอนด้วย) ท่านชมผู้อ่านของท่านที่เป็นคริสเตียนหนุ่มๆต่อไป เพราะกำลังฝ่ายวิญญาณของพวกเขาที่ออกมาจากการที่พระวาระของพระเจ้าดำรงอยู่ในตัวพวกเขา เป็นความจริงที่กำลังฝ่ายวิญญาณออกมาจากการมีพระวาระของพระเจ้าอยู่ในตัว จากแหล่งพลังงานนี้เองพวกเขาจึงได้มีชัยต่ออิทธิพลของพญามารที่มุ่งชักจูงพวกเขา เห็นได้ชัดว่ายอห์นไม่ได้พูดถึงลูกเล็กๆของท่านอีก ท่านอาจพูดกับพวกเขาโดยที่ไม่ได้เอ่ยชื่อในสามข้อถัดไป พวกเขายังเป็นทารกในพระคริสต์และยังพ่ายแพ้ต่อโลกอยู่ ยอห์นจึงตักเตือนความชั่วร้ายนี้

1 ยน 2:15 ด้วยเหตุนี้เอง ยอห์นจึงมีคำสั่งที่กินความกว้างต่อลูกเล็กๆฝ่ายวิญญาณของท่าน อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น คำว่า “อย่ารัก” อยู่ในรูปของคำสั่ง มันเป็นคำบัญชา คำที่แปลว่า โลก (คอสมอส) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘cosmopolitan’ ในพระคัมภีร์ใหม่ปกติแล้วมันหมายถึงวัฒนธรรมและสังคมของคนธรรมดาหรือโลกของคนที่ไม่รอด มันเป็นคำเหมือนที่ใช้เรียกสังคมของคนไม่เชื่อ ผู้บัญชาการใหญ่ของมันคือซาตานซึ่งไม่ได้มีนามว่าพระของ โลกนี้เท่านั้นแต่ยังเป็นเจ้าผู้ครองโลกนี้ด้วย ดู 2 โครินธ์ 4:4 และยอห์น 12:31

พระวาระของพระเจ้าจึงบัญชาคนของพระเจ้าไม่ให้อะไรรักโลก คำสอนของข้อนี้คล้ายกับยากอบ 4:4 และ โรม 12:2 นอกจากนี้ยอห์นยังกล่าวถึง “สิ่งของในโลก” นี้เป็นจุดที่คริสเตียนหนุ่มสาวมีปัญหามากที่สุด สิ่งของๆ โลกนี้น่าตื่นเต้น น่าดึงดูด น่าตื่นตาและน่าสนุก พญามารฉลาดและรู้ว่าจะใช้เหยื่อล่อแบบไหนถึงจะดึงดูดคริสเตียนไปติดกับได้ ความบันเทิงของโลกนี้มักหือหาวและตื่นตาตื่นใจ อย่างไรก็ตามพญามารไม่เคยเผยให้เราเห็นตรอกด้านหลังที่มันทิ้งผู้คนที่หมดประโยชน์ต่อมันแล้ว

ยอห์นเตือนต่อไปว่า ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น ความรักของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงแม้ในยามที่เราทำให้พระองค์ผิดหวัง ในทางตรงกันข้าม เมื่อคนๆ หนึ่งรักโลก ความรักที่เขามีต่อพระบิดาก็จะจืดจางลง กล่าวง่ายๆคือ เมื่อคนๆ หนึ่งรักโลกเขาก็จะไม่รักพระเจ้ามากนัก พญามารรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้มันจึงนำเสนอโลกในแบบที่น่าดึงดูดและนำเข้ายวนมากที่สุดเท่าที่มันจะทำได้ มันรู้ดีว่าการรักโลกและสิ่งต่างๆที่มีอยู่ในนั้นจะไม่เพียงพอให้คริสเตียนมาติดกับเท่านั้นแต่ยังแย่งชิงความรักที่คนๆ นั้นมีต่อพระเจ้าไปด้วย มันคือกับดักของพญามาร

1 ยน 2:16 ยอห์นกล่าวต่อไปว่า เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก ปกติแล้วระบบของ โลกทำงานผ่านสามช่องทาง ช่องทางแรกคือ (1) “ตัณหาของเนื้อหนัง” นั่นคือความปรารถนาของเนื้อหนัง มันอาจหมายถึงอะไรก็ได้ที่มุ่งตอบสนองความต้องการของตัวเอง นี่อาจหมายถึงตัณหาทางเพศที่ไม่บริสุทธิ์ โลกนี้ท่วมท้นให้กับแนวคิดวัตถุนิยมและบริโภคนิยม นอกจากนี้สิ่งบันเทิงต่างๆของโลกก็มักเกี่ยวข้องกับการกระตุ้นความต้องการทางเพศ มันคือตัณหาของเนื้อหนัง

นอกจากนี้ โลกยังทำงานผ่านทาง (2) “ตัณหาของตา” อีกครั้งที่ซาตานล่อลวงเราผ่านทางสายตา ไม่ว่าจะเป็นความโลภอยากได้สิ่งของต่างๆหรือตัณหาทางเพศที่ไม่บริสุทธิ์ก็ตาม สุดท้ายมันใช้ “ความเย่อหยิ่งในชีวิต” ความเย่อหยิ่งไม่เคยถูกพูดถึงในทางที่ดีเลยในพระคัมภีร์ มันเป็นเรื่องแง่ลบฝ่ายวิญญาณ ชาวโลกมักแสวงหาสิ่งใดก็ตามที่ทำให้พวกเขาเป็นคนสำคัญหรือมีชื่อเสียง ซึ่งเป็นการยกตัวเอง เอวาในสวนแห่งเอเดนก็ถูกล่อลวงตรงที่ผลไม้ต้องห้ามนั้นเหมาะที่จะเป็นอาหาร (ตัณหาของเนื้อหนัง) จากนั้นนางก็ถูกล่อลวงตรงที่ผลไม้ที่น่าม่น่าดู (ตัณหาของตา) สุดท้ายแล้วนางก็เริ่มเชื่อว่าผลไม้ที่น่าปรารถนาที่จะทำให้อันคนมีปัญญา (ความเย่อหยิ่งในชีวิต) คูปฐมกาล 3:6 องค์ประกอบทุกอย่างของโลกมีอยู่ในรูปแบบของตัวอ่อนตอนที่ซาตานล่อลวงนาง เครื่องมือที่มันใช้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลยถึงแม้เวลาจะผ่านไป

ยอห์นกล่าวต่อไปว่าทั้งสามสิ่งนี้ “ต้นหาของเนื้อหนัง และต้นหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก” ทั้งสามสิ่งนี้ไม่มีสักสิ่งทีมาจากพระเจ้า มันเป็นลักษณะเฉพาะของโลก เนื้อหนังและพญามาร

1 ยน 2:17 สูดท้ายแล้วท่านกล่าวว่า และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้ก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ถึงแม้ว่าโลกในฐานะเป็นสถาบันหนึ่งกำลังเข้มแข็งอยู่ในตอนนี้ แต่จริงๆ แล้วมันกำลังมุ่งหน้าไปสู่ความว่างเปล่า วันนั้นกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว (ในยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่งและการเสด็จกลับมาของพระคริสต์) เมื่อระบบของโลกจะผ่านพ้นไป นอกจากนี้ ต้นหาต่างๆ ที่ล่อลวงของโลกก็จะถูกกำจัดไปเช่นกัน

ในทางตรงกันข้าม “แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้ก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” การแสวงหาและประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้ตลอดชีวิตของเราจะนำมาซึ่งบำเหน็จพระพรและการดำรงอยู่สืบไปเป็นนิรันดร์ โลกนี้หลอกลวงตรงที่ว่ามันเสนอความรื่นเริงและความสนุกแค่นี้ บำเหน็จของพระเจ้ไม่ได้ปรากฏชัดเราจึงต้องใช้ความเชื่อเพื่อที่จะเห็นมันแต่ไกล อย่างไรก็ตามบำเหน็จที่เกิดจากความเชื่อนั้นก็จะคงอยู่ตลอดไป

1 ยน 2:18 เกรงว่าผู้อ่านจะไม่ทราบว่าย่อน้ำก่อนหน้ามีไว้เพื่อสอนใคร ยอห์นจึงกล่าวชัดเจนตรงนี้ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว ยอห์นพูดถึง “วาระสุดท้าย” นี้ น่าจะหมายถึง ‘ยุคสุดท้าย’ ซึ่งถูกพูดถึงที่อื่นเช่นกัน ดู 2 ทิโมธี 3:1, ยากอบ 5:3 และ 2 เปโตร 3:3 ท่านจึงพูดถึงปฏิบัติต่อพระคริสต์ ถึงแม้ว่าชื่อเรียกนี้อาจสื่อถึงบุคคลในอวสานกาลที่ยอห์นเรียกว่าสัตว์ร้ายนั้นในวิวรณ์ 13 แต่ท่านคงไม่ได้หมายถึงมันในที่นี้ คำที่แปลว่าปฏิบัติต่อพระคริสต์ (อันติคริสตอส) มีความหมายตรงตัวว่าปฏิบัติหรือผู้ขัดขวางของพระเมสสิยาห์ ความหมายในบริบทนี้ก็คือ คนเหล่านั้นที่กลายเป็นศัตรูต่อพระราชกิจของพระคริสต์โดยต่อต้านคำประกาศเกี่ยวกับพระองค์ ในสมัย

นั่นมีคนแบบนี้เยอะ ขอให้นักล่าว่าการมีอยู่ของพวกเขาเป็นหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าเราอยู่ในยุคสุดท้ายจริงๆ

1 ยน 2:19 นอกจากนี้ท่านบอกเป็นนัยด้วยว่าคนเหล่านี้บางคนเคยเป็นสมาชิกคริสตจักรมาก่อน เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่เห็นได้ชัดว่านี่สื่อถึงการละทิ้งความจริง คนเหล่านั้นได้รู้จักความจริงแล้วหรือไม่ก็มีคนเคยบอกพวกเขาแล้วเกี่ยวกับความจริงนั้น กระนั้นพวกเขาก็หันเหจากความจริงและบิดเบือนมันในนามของคริสเตียน (หรืออย่างน้อยก็ในนามของศาสนา) ขอให้นักล่าว่าคนพวกนี้บางคนเคยเป็นสมาชิกคริสตจักรมาก่อนแต่ได้ออกไปแล้ว บางครั้งการที่สมาชิกบางคนในคริสตจักรแยกตัวออกไปก็เป็นสิ่งที่ดี หากเกิดความแตกแยกกันเพราะคำสอนผิด การที่คนที่ละทิ้งความจริงจะออกไปเสียจากคริสตจักรก็ดีกว่าเยอะ ขอให้นักล่าบอกเป็นนัยอีกว่าคนเหล่านั้นออกไปเพราะพวกเขาไม่ใช่พวกเดียวกับคริสเตียนแท้ตั้งแต่แรก ในการที่พวกเขาจากไปนั้น พวกเขาก็ก่อให้เกิดความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างความจริงและความเท็จ

1 ยน 2:20 บางทีขอให้นักล่ากำลังเขียนถึงลูกเล็กๆของท่านที่อาจเกิดความสับสนเพราะเหตุความแตกแยก ท่านจึงกล่าวต่อไปว่า ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง คำที่แปลว่า การทรงเจิม (*คริสมา*) หมายถึง ‘การเจิม’ ขอให้นักล่ากำลังหมายถึงการทรงเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงแม้ว่าคำๆนี้ถูกใช้ในพระคัมภีร์เดิมมากกว่า แต่มันก็ตรงกับพระราชกิจในการเติมเต็มของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์ใหม่ ขอให้นักล่าจะหมายถึงพระราชกิจที่ว่านี้ นอกจากนี้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกพูดถึงนี้ก็น่าจะหมายถึงการประทานความเข้าใจฝ่ายวิญญาณแบบพิเศษให้แก่เหล่าคริสเตียน พวกเขาอยู่ท่ามกลางการละทิ้งความจริงซึ่งกำลังก่อตัวขึ้นพร้อมกับการแยกออกที่จำเป็นต้องมี เคล็ดลับในการคว่ำผู้ใดสอนผิดต้องอาศัยการแยกแยะที่มาจากการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 ยน 2:21 ยอห์นจึงพูดถึงคำสอนนอกรีตบางอย่างที่เริ่มแพร่กระจายแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนมายังท่านทั้งหลายเพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมูสาไม่ได้มาจากความจริงเลย ท่านเกริ่นนำสิ่งที่ท่านกำลังจะเขียน โดยบอกว่าผู้อ่านของท่านรู้ความจริงแล้ว ท่านกำลังจะเน้นย้ำมันอีกครั้ง

1 ยน 2:22-23 ท่านกำลังจะพูดถึงรูปแบบหนึ่งของการละทิ้งความจริงซึ่งกำลังก่อตัวขึ้นใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมูสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์จริงๆ นั้นเป็นเรื่องที่ใครก็เถียงไม่ได้ อย่างไรก็ตามผู้ที่ละทิ้งความจริงในสมัยแรกๆ ก็ตั้งคำถามว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) จริงๆ หรือไม่ พวกยิวที่คิดร้ายก็ทำเช่นนั้นมาตั้งแต่ความเชื่อแบบคริสเตียนถือกำเนิดขึ้นใหม่ๆ นอกจากนี้การละทิ้งความจริงรูปแบบหนึ่งของปรัชญากรีกได้ก่อตัวขึ้นมาในชื่อ ‘แนวคิคนอสติก’ (Gnosticism) พวกเขาเชื่อว่าความจริงทั้งปวงเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ร่างกาย เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่มีร่างกาย พระองค์จึงเป็นความจริงหรือเป็นพระคริสต์ไม่ได้ จะว่าไปแล้วแนวคิดนี้ก็เป็นที่มาของแนวคิดเสรีนิยมทางศาสนศาสตร์ที่มีวิวัฒนาการมานาน พวกเขาจึงปฏิเสธพระบุตร ยอห์นชี้ให้เห็นต่อไปว่าการปฏิเสธพระบุตรก็เป็นการปฏิเสธพระบิดา เป็นความจริงที่ **23** ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา

วลีสุดท้าย แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย เป็นตัวเอียงในพระคัมภีร์คิงเจมส์ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวลีที่ผู้แปลใส่เข้ามาเองถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วไม่มีวลีนี้ในข้อนี้ อย่างไรก็ตามวลีนี้จริงๆ แล้วอยู่ใน Textus Receptus (Received Text) ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ คนที่ยอมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้ายอมรับพระบิดาด้วย การยอมรับพระคริสต์คือการยอมรับพระบิดาเช่นกัน การปฏิเสธพระคริสต์ก็เป็นการปฏิเสธพระบิดาด้วย!

1 ยน 2:24 ยอห์นจึงเตือนสติผู้อ่านว่า เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้ง

มันคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย ความหมายก็คือการถือรักษาความจริงที่เป็นหลักคำสอนดั้งเดิมไว้ซึ่งท่านได้เรียนรู้มาตั้งแต่แรก การดำรงอยู่ในความจริงดังกล่าวคือการดำรงอยู่ในพระคริสต์ (และพระบิดา) ถึงแม้ว่าลมปากแห่งคำสอนแปลกๆจะก่อให้เกิดคลื่นแห่งความสงสัย แต่การทอดสมอที่พระองค์ผู้เป็นศิลาไนรันดร์ก็จะนำมาซึ่งความมั่นคงและความรอด

1 ยน 2:25 ความจริงที่เป็นรากฐานมีดังนี้ นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง ความบริสุทธิ์ในด้านหลักคำสอนก็สำแดงตัวออกมาเป็นพระสัญญาอันมีค่าคือ ชีวิตนิรันดร์ สำหรับผู้ที่วางใจพระคริสต์แล้ว ชีวิตนิรันดร์ก็เป็นพระสัญญาจากพระเจ้า

1 ยน 2:26 ด้วยเหตุนี้ขอห็นจึงเตือนใจผู้อ่านของท่านว่า ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่อลวงท่าน คำที่แปลว่า ล่อลวง (พลานาโอ) ในความหมายที่เรียบง่ายที่สุดคือ ‘หลอกลวง’ การหลอกลวงคือการละทิ้งความจริง มันมีต้นกำเนิดมาจากพ่อของมันคือพญามาร

1 ยน 2:27 ขอห็นปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้โดยเตือนใจพวกเขาอีกครั้งว่า แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมันคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น ท่านพูดถึงพระราชกิจในการเผยให้รู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้งซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานความเข้าใจความจริงของพระคัมภีร์ใหม่แก่พวกเขาแล้ว พระองค์ได้ทรงสอนสิ่งที่เป็นความจริงแก่พวกเขาแล้วและทรงอยู่กับพวกเขาต่อไป ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องกรูกัน ไปหา ‘บรรดาอาจารย์’ ที่อ้างว่าตนพบความจริงใหม่ พวกเขา รู้จักความจริงแล้ว นี่จึงเป็นคำเตือนให้ระวังคนเหล่านั้นที่อ้างว่ามีความจริงหรือการสำแดงใหม่

1 ยน 2:28 ท่านจึงกำชับผู้อ่านของท่านว่า และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอาย

จำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา ความหมายนั้นทั้งเรียบง่ายและมีพลัง เราถูกสั่งให้ดำรงอยู่ในพระองค์ คำที่แปลแบบนั้น (เมโน) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘ดำเนินต่อไป’ คำสั่งของท่านก็คือจงดำเนินต่อไปในพระองค์ตามที่ท่านได้ถูกสอนแล้ว นอกจากนี้เมื่อเราทำเช่นนั้น “เมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” วลีนี้สื่อชัดเจนถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ มันหมายถึงทั้งการปรากฏตัวของพระองค์และการเสด็จมาของพระองค์ เมื่อเราสัตย์ซื่อในทั้งหลักคำสอนและการประพฤติ เราก็จะมั่นใจและไม่ละอายในการปรากฏตัวของพระองค์

1 ยอห์น 2:29 ยอห์นปิดท้ายบทนี้โดยกล่าวว่า ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย ท่านย้อนกลับไปยังสิ่งที่ท่านได้กล่าวไว้ตอนต้นของบทนี้เกี่ยวกับการรู้ว่าเรารู้จักพระองค์ ทั้งหมดที่ท่านได้กล่าวไปแล้วในบทนี้ก็สรุปได้เป็นหลักการเรื่องความชอบธรรม นอกจากนี้การกำลังประพฤติตามความชอบธรรม (นี่เป็นอีกครั้งที่รูปกาลของคำกริยาบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง) ก็เป็นการดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้น (ข้อ 6) นี่จึงเป็นตัวบ่งชี้อีกอันที่ทำให้เราทราบว่าคนๆ นั้นได้บังเกิดจากพระองค์แล้ว บทนี้ยังสื่อถึงความชอบธรรมทั้งในด้านการดำเนินชีวิตและในด้านหลักคำสอนด้วย

*****

ภาพรวมของ 1 ยอห์น 3: อัครสาวกยอห์นอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเป็นบุตรของผู้เชื่อ จากนั้นท่านก็กลับไปพูดถึงปัญหาเรื่องความบาป คนที่อ้างว่าตนบังเกิดใหม่แล้วแต่ยังใช้ชีวิตในความบาปก็อาจไม่ได้รอดมาตั้งแต่แรกแล้ว ท่านจึงกล่าวต่อไปถึงความจริงที่สำคัญอีกเรื่องในจดหมายฝากฉบับนี้: คนของพระเจ้าควรรักซึ่งกันและกัน ในบริบทนั่นเองท่านเสริมพระสัญญาสำหรับการอธิษฐาน เมื่อบทนี้ดำเนินต่อไป ยอห์นก็แสดงให้เห็น ‘ข้อพิสูจน์’ เพิ่มเติมอีกหลายประการที่จะช่วยให้เราทราบว่าเรารอดแล้วจริงๆหรือไม่

1 ยน 3:1 ยอห์นพัฒนาเนื้อหาของจดหมายฝากฉบับนี้ต่อไปโดยกล่าวว่า จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นความจริงที่เราได้รับอนุญาตให้มาเป็นบุตรของพระเจ้าได้ก็เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมีต่อเรา อัครสาวกเปาโลอธิบายถึงการเป็นบุตร โดยทางการอุปการะ คูโรม 8:14-17, กาลาเทีย 4:4-7 อย่างไรก็ตาม ในที่นี้ยอห์นเชื่อมโยงการเป็นบุตรกับการบังเกิดจากพระเจ้า (2:29) ถึงอย่างไรแล้ว ด้วยเหตุที่ตอนนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว เหตุที่โลกไม่รู้จักรเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักรพระองค์ โลกไม่รู้จักรคนของพระเจ้า ความหมายก็คือ โลกไม่รู้จักร ไม่รับรู้ หรือ ไม่ต้องการมีสัมพันธกรรมกับพวกคริสเตียนแท้ โลกตั้งใจที่จะไม่รู้จักรพระบิดา ดังนั้นพวกเขาจึง ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับคนของพระเจ้าด้วย

1 ยน 3:2 ยอห์นอธิบายสิ่งที่ท่านต้องการจะสื่ออย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างใด แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น ท่านเรียกผู้อ่านของท่านว่า *ท่านที่รักทั้งหลาย* อันที่จริงแล้วตอนนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้า วลีที่ว่า “และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างใด” หมายความว่า ‘และยังไม่ชัดเจนว่าเราจะเป็นอย่างใด’ คำที่แปลว่า *ปรากฏ (ฟาเนรออ)* มีความหมายว่า ‘ถูกกระทำให้สำแดง’ การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกเรียกว่าเป็นการที่พระองค์ทรงสำแดง ยอห์นไม่ได้หมายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ท่านนั้นแต่หมายถึงการคืนชีพของคนของพระเจ้าด้วยในคราวเดียวกัน

เราไม่เข้าใจถึงสง่าราศีที่รอคอยคนของพระเจ้าอยู่ อย่างไรก็ตามเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา “เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์” นี้หมายความว่าร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเราก็จะเป็นเหมือนกับพระกายที่ทรงสง่าราศีของพระองค์ ยอห์นสันนิษฐานว่าผู้อ่านของท่านเข้าใจหลักการเกี่ยวกับร่างกายที่ได้รับสง่าราศีที่เปาโลได้อธิบายไว้ใน 1 โครินธ์ 15 ท่านต้องการจะบอกเราว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาและเราถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย ร่างกายของเราก็จะเป็นเหมือนพระกายที่ทรงสง่าราศีของพระองค์ คูฟีลิปปี 3:21

นอกจากนี้ “เราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” ในวันนั้นเราจะเห็นพระองค์ในพระกายที่ทรงสง่าราศีอย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้นและจะทรงเป็นอยู่เสมอไป ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า ร่างกายของเราในวันนั้นจะถูกเปลี่ยนเป็นร่างกายที่มีสง่าราศี ไร้ซึ่งความบาปและดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ในรูปแบบเดียวกับพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นับตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ สำหรับคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่และเหลืออยู่ถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการรับขึ้น ร่างกายของพวกเขาจะได้รับสง่าราศีในตอนนั้นในช่วงขณะเดียว ในช่วงพริบตาเดียว

1 ยน 3:3 ด้วยเหตุนี้ และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราองค์ทรงบริสุทธิ์ คำที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า ชำระ...ให้บริสุทธิ์ (ฮักนิโซ) และบริสุทธิ์ (ฮักนอส) ถึงแม้ว่าปกติแล้วมีความหมายว่า ‘บริสุทธิ์’ แต่ทั้งสองคำมาจากคำว่า ฮักออส ซึ่งหมายถึง ‘ความบริสุทธิ์’ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม ยอห์นต้องการจะสื่อว่า ทุกคนที่มีความหวังในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และร่างกายที่ได้รับสง่าราศีก็จะชำระชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ในระหว่างนี้ หรือหากจะกล่าวในอีกนัยหนึ่ง ถ้าเราเชื่อจริงๆว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อ เราก็จะใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์เพื่อรอคอยการเสด็จกลับมา นั่น หากเราเชื่อจริงๆว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาวันนี้ เราก็จะดำเนินชีวิตอย่างแตกต่างไปจากเดิม

1 ยน 3:4 ยอห์นจึงเปลี่ยนไปพูดถึงด้านตรงข้ามของการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ ผู้ใดที่กระทำบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ คำที่แปลว่า กระทำ (พอยอะโอ) เป็นคำที่หมายความว่า ‘ทำ’ หรือในกรณีนี้คือ ‘กำลังทำ’ คำที่แปลว่า บาป (ฮามารเทีย) มีความหมายว่า ‘ทำไม่ได้ตามที่ได้อำนาจไว้’ วลีที่ว่า “ก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย” มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทำการผิดบัญญัติ’ ในแบบเดียวกันวลีที่ว่า “เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ” อาจแปลได้ว่า ‘และความบาปเป็นการผิดบัญญัติ’ ท่านกล่าวถึงที่ชัดเจนอยู่แล้ว ความบาปคือความไม่ชอบธรรม หรือในทางกลับกันอะไรก็ตามที่ไม่ถูกต้องก็เป็นความบาป ผู้ที่ชำระตัวให้บริสุทธิ์จากความไม่ชอบธรรม หรือความบาป ก็เป็นผู้ที่บริสุทธิ์

1 ยน 3:5 นอกจากนี้ ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย คำที่แปลว่า ปรากฏ (*ฟาเนรออ*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า *ปรากฏ* ในข้อ 2 พระเยซูคริสต์ได้ทรงปรากฏหรือทรงถูกสำแดงแล้วครั้งแรกเพื่อรับเอาความบาปของเราไปเสีย พระองค์เสด็จมาไม่ใช่เพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอดเท่านั้น แต่เพื่อขจัดความบาปของเราออกไปด้วย คาวัดเขียนไว้ว่า “ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น” (สดุดี 103:12) พระองค์ยังทรงเหวี่ยงบาปของเราลงไปในที่ลึกของทะเลแล้วด้วย (มีคาห์ 7:19)

ยอห์นจึงกล่าวถึงความจริงที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้งประการหนึ่งของพระคัมภีร์: **บาปในพระองค์ไม่มีเลย** องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงไม่มีบาป ดู 1 เปโตร 2:22 ในบริบทนี้ (3:2) เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เราก็จะไม่มีความบาปเช่นกันเพราะเราจะเป็นเหมือนพระองค์ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเรา ความหมายก็คือว่า “ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป” (1 ยอห์น 2:1) อันที่จริงแล้ววันหนึ่งเราจะไม่ทำบาปอีกต่อไป ในระหว่างนี้เราก็ควรใช้ชีวิตแบบนั้นด้วย

1 ยน 3:6 ในความหมายดังกล่าวอัครสาวกยอห์นจึงเขียนไว้ว่า **คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำบาป ผู้ใดที่กระทำบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์** คำที่แปลว่า **อาศัยอยู่** (*เมะ โน*) ในที่นี้มีความหมายว่า ‘เข้าสนิทอยู่’ ในพระคริสต์ นี้ทำให้เรานึกถึงยอห์น 15:4 ที่พระเยซูตรัสว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน” อีกครั้งที่คำกริยานี้อยู่ในรูปของคำสั่ง คำที่แปลว่า **กระทำบาป** (*ฮามารทาโน*) อยู่ในรูปปัจจุบันกาล ซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง ข้อนี้จึงแปลใหม่ได้ว่า ‘คนใดที่กำลังเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่ได้กำลังกระทำบาปอยู่เรื่อยๆ ผู้ใดที่กำลังกระทำบาปอยู่เรื่อยๆ ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์’ ประเด็นของยอห์นนั้นชัดเจน ผู้ที่กำลังเข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์จะไม่ใช้ชีวิตในความบาปต่อไป นอกจากนี้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ในความบาปต่อไปเรื่อยๆจริงๆแล้วก็ไม่เคยรอดเลย คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอาจจะไม่ได้ทำทุกสิ่งที่เขาควรทำตลอด เขาอาจจะไม่ได้เป็นคนที่เขาควรจะเป็นเสมอ แต่ถ้าเขาบังเกิดใหม่แล้วจริงๆ จะมีการ

เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ดู 2 โครินธ์ 5:17 คนที่อ้างว่าตัวเองรอดแล้ว แกรมอ้างว่าติดสนิทกับพระคริสต์ด้วย แต่ยังใช้ชีวิตอยู่ในความบาปอย่างเปิดเผยก็ไม่เคยเห็นพระเยซูคริสต์เลย!

1 ยน 3:7 ด้วยเหตุนี้ขอหั่นจึงเตือนว่า **ลูกเล็กๆ**ทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านเรียกผู้อ่านของท่านว่า “ลูกเล็กๆ” อีกแล้ว คุณอธิบายใน 1 ยอห์น 2:1 และ 2:12 ท่านเตือนให้ระวังการหลงคิดว่าตนเป็นคนชอบธรรมได้โดยไม่ต้องประพฤติการชอบธรรม อีกครั้งที่คำกริยานี้อยู่ในรูปคำสั่ง คำที่แปลว่า **ประพฤติ (พอยเอะ โอ)** อยู่ในรูปปัจจุบันกาลอีกแล้ว ความหมายก็คือว่า ‘ผู้ที่กำลังประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม’ ถึงแม้ว่าหลักการเรื่องการถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมจะถูกแฝงอยู่ แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่ย่อหั่นกำลังพูดถึงอยู่ตรงนี้ ประเด็นของท่านนั้นไม่มีอะไรมาก คนที่ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว (ชอบธรรมแล้วจริงๆ) ก็จะกำลังประพฤติการชอบธรรมอยู่ เขามีธรรมชาติใหม่อยู่ภายในซึ่งถูกสร้างขึ้นในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์แท้จริง ถึงแม้ว่าเขาอาจไม่ทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอไป แต่เพราะเขาได้รับความรอดแล้ว อุปนิสัยต่างๆของชีวิตเขาก็ดำเนินไปในทิศทางนั้น คนที่บังเกิดใหม่แล้วจริงๆมักจะเริ่มเป็นคนที่ชอบธรรมในแต่ละวันเหมือนอย่างท้องค้พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงเป็นผู้ชอบธรรม อัครสาวกขอหั่นจึงให้เงื่อนไขเราอีกประการซึ่งจะช่วยให้เราทราบได้ว่า คนๆหนึ่งรอดแล้วจริงๆหรือไม่

1 ยน 3:8 ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย คำกริยาในข้อนี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาลเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นประโยคแรกของข้อนี้จึงแปลได้ว่า ‘ผู้ที่กระทำบาปเป็นประจำก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารก็กระทำบาปมาตลอดตั้งแต่เริ่มแรก’ ความหมายที่ถูกเริ่มต้นในข้อ 6-7 ถูกขยายความเพิ่มเติม เพราะคนที่อ้างว่าตนเป็นคริสเตียนแล้วแต่ยังกระทำบาปอย่างต่อเนื่องในชีวิตของตนจริงๆแล้วก็มาจากพญามาร พญามารทำงานอย่างนี้มาตลอดตั้งแต่วันแรก นอกจากนี้เพราะจุดประสงค์นี้เองที่พระบุตรของพระเจ้าทรงถูกส่งมา คือ เพื่อ “ทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย”

คำที่แปลว่า **ทำลาย** (ลู โอ) เป็นคำที่น่าสนใจ ความหมายโดยพื้นฐานของคำๆ นี้คือ 'ปล่อย' หรือ 'คลายออก' ความหมายที่ชัดเจนก็คือว่า พระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยมนุษย์จากกิจการต่างๆ ของพญามาร (คือ ความบาป) ส่วนหนึ่งแล้วความรอดก็คือการทำเช่นนั้นแหละ การที่คนๆ หนึ่งอ้างว่าตนได้รับความรอดแล้วแต่ยังใช้ชีวิตในความบาปต่อไปก็เผยให้เห็นว่าจุดประสงค์ในการเสด็จมาของพระคริสต์ไม่ได้เกิดขึ้นในชีวิตของเขาเลย ถ้าเขายังทำบาปต่อไปอยู่เรื่อยๆ พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงกระทำกิจของพระองค์สำเร็จในชีวิตของเขา การทำบาปต่อไปเรื่อยๆ เป็นตัวบ่งชี้ที่คืออย่างหนึ่งว่าคนๆ นั้นไม่ได้รอดจริงๆ เหมือนอย่างที่เราได้ตรัสไว้ในมัทธิว 7:20 “ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา”

1 ยน 3:9 ด้วยเหตุนี้ ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า รูปกาลของคำกริยาในข้อนี้ช่วยให้เราเข้าใจความหมายของข้อนี้ ความหมายของข้อนี้จึงเป็นดังนี้ ‘ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาปอยู่เรื่อยๆ เพราะเมล็ดของพระองค์กำลังดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปต่อไปเรื่อยๆ ไม่ได้ เพราะเขาได้บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว’ เพราะว่าคริสเตียนแท้ที่ได้บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว เขาจึงไม่สามารถทำความบาปต่อไปเรื่อยๆ ได้ เมื่อคนๆ หนึ่งบังเกิดใหม่แล้วจริงๆ พระวณะที่ถูกปลุกฝังไว้ที่นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ภายในก็อยู่ภายในตัวเขา มันจึงเป็นไปได้ที่เขาจะทำบาปต่อไปเรื่อยๆ ธรรมชาติใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ภายใน จะทรงกระทำกิจต่อไปและป้องกันไม่ให้กระทำบาปต่อไปเรื่อยๆ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า คนที่ใช้ชีวิตในความบาปต่อไปเรื่อยๆ ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย!

1 ยน 3:10 ยอห์นปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้โดยชี้ให้เห็นว่า การทำบาปต่อไปเรื่อยๆ เป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นสภาพฝ่ายวิญญาณของคนๆ นั้น ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มีได้มาจากพระเจ้า การทดสอบด้วยกระดาศลิตม์สว่าคนๆ หนึ่งเป็นลูกของพระเจ้าหรือของซาตานนั้นง่ายนิดเดียว คนที่ไม่ได้ประพฤติตามความชอบธรรม (กำลังใช้ชีวิตอยู่ใน

ความบาป) “ก็มีไม่ได้มาจากพระเจ้า” นอกจากนี้เรายังทราบด้วยว่าเขาไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขาไม่รักพี่น้อง ยอห์นจึงเชื่อมโยงไปยังหลักการที่สำคัญอีกเรื่องเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน คือการรักพี่น้อง ด้วยเหตุนี้คนที่ไม่ได้รอดแล้วจริงๆ (ยังเป็นลูกของพญามารอยู่) จะเปิดเผยตัวตนให้เห็น โดยการที่เขาไม่มีความรักที่แท้จริงให้กับผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ที่เป็นคนของพระเจ้า

1 ยน 3:11 ยอห์นจึงอธิบายหลักการที่ว่านี้ต่อไป นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน ‘เริ่มแรก’ ในที่นี้น่าจะหมายถึงเริ่มแรกของพันธกิจของพระคริสต์ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพวกเขาก็ได้ยืนยันข้อความที่ว่า “ให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน” ดู ยอห์น 13:34, 15:12,17; โรม 13:8; 1 เธสะโลนิกา 4:9; และ 1 เปโตร 1:22

1 ยน 3:12 ท่านจึงอ้างอิงถึงการทำบาปที่เกิดขึ้นในสมัยแรกๆ อย่าเป็นเหมือนคาอินที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม ถึงแม้ว่าจะไม่ได้บอกตรงๆ แต่บริบทก็ชี้ให้เห็นชัดเจนถึงเหตุผลประการหนึ่งที่คาอินฆ่าอาเบล ซึ่งก็คือเขาไม่ได้รักน้องจริงๆ นอกจากนี้เขายังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ เขาจึงมาจากมันผู้ชั่วร้ายคือ พญามาร นอกจากนี้เขาก็ฆ่าน้องเพราะ “การกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม” ที่น่าสนใจคือคำว่า ฆ่า (สะฟาไซ) มันบ่งบอกถึงการฆ่าที่โหดเหี้ยม เช่น การเชือดคอผู้อื่น คำนี้ยังหมายถึงการฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์และการหั่นเนื้อของพ่อค้าเนื้อด้วย เราจึงเข้าใจได้ว่าคาอินฆ่าน้องของเขาแบบไหน นอกจากนี้ยอห์นยังพูดถึงลักษณะเฉพาะที่ไม่ชอบธรรมของเครื่องถวายบูชาของคาอินเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะที่ชอบธรรมของเครื่องถวายบูชาของอาเบล ดูปฐมกาล 4:3-5 และคำอธิบายของข้อดังกล่าว

1 ยน 3:13 ในบริบทเดียวกันนั้น ยอห์นจึงแนะนำว่า พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่าอย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน คาอินเกลียดชังอาเบล โลกเกลียดชังพระเยซู พระองค์ทรงเตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วในยอห์น 17:14 เราก็คาดได้ว่าจะเจอเหมือนกัน

1 ยน 3:14 ยอห์นจึงผูกโยงความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าเข้าด้วยกัน โดยกล่าวว่า เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความตาย ยอห์นจึงอ้างอิงถึงสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในยอห์น 5:24 “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราารู้ได้ว่าเรารอดแล้วจริงๆ เพราะเรารักพี่น้อง (คนอื่นๆ ที่เป็นคนของพระเจ้าเช่นกัน) เราทราบแล้วว่าทำไม โลกถึงเกลียดชังพวกเขา ด้วยเหตุนี้ “ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความตาย” เห็นได้ชัดว่าความตายที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ ความตายฝ่ายวิญญาณ คือสภาพที่คนๆ นั้นอยู่ก่อนที่เขาจะบังเกิดใหม่ การที่คนๆ หนึ่งไม่มีความรักให้กับคริสเตียนอีกคนก็เป็นตัวบ่งชี้ว่าคนๆ นั้นไม่รอด นอกจากนี้การไม่รักอีกคนก็เท่ากับเป็นการเกลียดชังเขา

1 ยน 3:15 ยอห์นออกความเห็นสุดท้ายเกี่ยวกับการเกลียดชังพี่น้อง ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย คำที่แปลว่า เกลียดชัง (*μισέω*) มีความเกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง การไม่รักอีกคนในระดับหนึ่งก็เป็นการเกลียดชังคนๆ นั้น คาอินฆ่าน้องชายของตนเพราะเขาไม่รักน้อง ดู 3:11-12 การขาดซึ่งความรักก็เปิด โอกาสให้เมล็ดพันธุ์แห่งความเกลียดชังก่อตัวขึ้นจนลงเอยเป็นการฆาตกรรม นี่จึงสื่อว่าความเกลียดชังเป็นต้นเหตุของการฆาตกรรมทั้งปวง นอกจากนี้ความเกลียดชังก็เริ่มต้นขึ้นจากการขาดซึ่งความรัก

วลีสุดท้ายอาจกล่าวได้ว่า ‘และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์กำลังดำรงอยู่ในเขาเลย’ นี้ไม่ได้หมายความว่าคนของพระเจ้าฆ่าคนไม่ได้เพราะ โมเสสและดาวิดก็เคยฆ่าคน และไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนจะสูญเสียความรอดไปเพราะการก่ออาชญากรรมที่เลวร้ายนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม ความหมายตามที่หลักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ได้สอนไว้ก็คือว่า คนที่ใช้ชีวิตในเนื้อหนังซึ่งจากเนื้อหนังนั้นเองความเกลียดชังและเนื้อหนังก็ปลุกเข้ามาได้ ก็ไม่ได้กำลังเข้าสนิทอยู่ในชีวิตนิรันดร์ที่พระเจ้าทรงประทานให้ นี่ทำให้เรานึกถึงภาพประกอบที่ยอห์นบรรยายถึงคาอินในข้อ 12 ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า คริสเตียนที่บังเกิด

ใหม่แล้วจะมีเมล็ดพันธุ์แห่งความรักต่อผู้อื่นซึ่งจะป้องกันไม่ให้ความเกลียดชังซึ่งเป็นรากเหง้าของการฆาตกรรมก่อตัวขึ้นมาได้

1 ยน 3:16 อัครสาวกยอห์นจึงบรรยายถึงความจริงข้อนี้ด้วยพระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงกระทำเพื่อเรา ดังนี้แหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรที่จะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้องภาพประกอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเกี่ยวกับความรักตลอดกาลนิรันดร์คือ พระราชกิจของพระเยซูคริสต์บนกางเขนเพื่อชำระบาปของเรา มันยังคงเป็นภาพที่แสดงถึงความรักเหมือนเดิม พระองค์ทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อเรา ดู ยอห์น 3:16 ด้วยเหตุนี้ เพราะแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ “เราทั้งหลายก็ควรที่จะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง” นี้ไม่ได้หมายความว่าเราต้องสละชีวิตของเราเพื่อผู้อื่นจริงๆ ถึงแม้ว่านั่นจะเป็นความคิดที่ดีเยี่ยมก็ตาม แต่การประยุกต์ใช้ในแต่ละวันก็คือว่า เราควรเต็มใจสละบางส่วนของชีวิตเราเพื่อพี่น้องของเราบ้าง นั่นคือแก่นแท้ของความรัก

คำที่แปลว่า **ความรัก** (*อากาเป*) ในแก่นแท้ของมันแล้ว หมายถึงการ ‘เสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น’ ความรักที่แท้จริงจะคิดถึงคนอื่นก่อนไม่ใช่คิดถึงตัวเองก่อน ในทางตรงกันข้ามความเกลียดชังจะคิดถึงแต่ตัวเอง การที่เรารักพี่น้องของเราก็คือการที่เราเต็มใจเสียสละตัวเองเพื่อความจำเป็นของพวกเขา เราจึงสนใจความต้องการของพวกเขา มากกว่าผลประโยชน์ของตัวเอง

1 ยน 3:17 ยอห์นให้ภาพประกอบเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างชัดเจนในข้อต่อมา แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจืดใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้

ความหมายของข้อนี้ใกล้เคียงกับเนื้อหาของยากอบ 2:14-20 วลีที่พูดถึง “ใจ” (*bowels of compassion*) หมายถึงที่ประทับของอารมณ์อันอ่อนโยน คนสมัยโบราณเล่าสืบต่อกันมาว่าลำไส้ (*bowels*) เป็นที่มาของอารมณ์ที่อบอุ่นต่างๆ เช่น ความเห็นอกเห็นใจ, ความอ่อนโยน และความเมตตากรุณา ในความหมายแบบปัจจุบันมากกว่า เรามักจะแสดงถึงอารมณ์ที่ว่ามีโดยพูดถึงใจของเรา ความหมายในที่นี้ก็คือคนที่ใจจืดใจดำไม่เห็นใจหรือห่วงใยผู้อื่น นี่หมายถึงคนที่มีทรัพย์สิน

สิ่งของและเห็นพี่น้องที่ขัดสน กระนั้นเขาก็ทำใจแข็งกระด้างต่อพี่น้องที่ขัดสนผู้นั้น ยอห์นจึงถามว่า “ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้” กับคนกลุ่มนี้เองที่ยอห์นประยุกต์ใช้หลักการเรื่องการปลอ่ยวางชีวิตของเรา (หรือเสียสละตัวเองบ้าง) เพื่อพี่น้อง นี่จึงหมายถึงการเต็มใจช่วยเหลือผู้อื่นในยามที่พวกเขาขัดสน นั่นแหละคือความรักที่แท้จริง นั่นแหละคือการไม่ใจจืดใจดำ

1 ยน 3:18 ยอห์นจึงสอนเรื่องนี้ไปไกลกว่าเดิมอีกขั้นหนึ่ง **ถูกละเลยทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและความจริง** การพูดว่าเรารักใครสักคนนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อช่วยเหลือคนๆ นั้นก็เป็นอีกเรื่อง ความเชื่อที่แท้จริงจะสำแดงตัวออกมาเป็นความประพฤติที่ดีฉันใด (ยากอบ 2:14-20) ความรักที่แท้จริงก็จะทำแบบนั้นเหมือนกัน คำที่แปลว่า **การกระทำ (เอิร์คอน)** มักถูกแปลว่า ‘กิจการ’ ความรักแบบ ‘อาคาเป’ ที่แท้จริงจะสำแดงตัวออกมาในสิ่งที่มันกระทำ

1 ยน 3:19 **ดังนั้น และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์** คำที่แปลว่า **ตั้งใจให้แน่วแน่ (เพะอิโธ)** มีความหมายว่า ‘มีความมั่นใจ’ ได้เช่นกัน นี่จึงน่าจะเป็นความหมายของวลีตรงนี้ เมื่อเรารักพี่น้องจนถึงขนาดที่เราช่วยเหลือพวกเขาในความขัดสนของพวกเขา เราก็มีความมั่นใจในใจของเราจำเพาะพระเจ้า เราจึงรู้ว่าได้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง ดังนั้น ยอห์นจึงให้ตัวบ่งชี้อีกตัวแก่เราที่บอกได้ว่าคนๆ หนึ่งบังเกิดใหม่แล้วจริงๆ หรือยัง การถูกสร้างใหม่จะสำแดงตัวออกมาเป็นความรักต่อพี่น้องคริสเตียนด้วยกันจนถึงขนาดที่เราตอบสนองความต้องการของพวกเขาจริงๆ

1 ยน 3:20-21 ในเรื่องนี้เองยอห์นจึงพูดถึงการฟ้องใจ เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง บริบทยังเกี่ยวกับการช่วยเหลือพี่น้องในยามที่พวกเขาขัดสนอยู่ นี่หมายความว่าสำหรับคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว เราจะเกิดอาการฟ้องใจ (ใจของเรากล่าวโทษตัวเรา) ถ้าเราไม่ทำสิ่งที่เราควรกระทำ พระเจ้าก็ทรงยัง

ใหญ่กว่าใจของเราและทรงทราบว่ามิอะไรบ้างที่เราต้องทำ พระองค์จึงทรงกระตุ้นจิตสำนึกของเราให้ทำสิ่งที่เราควรกระทำ นั่นคือการแสดงความรักที่เราควรมี โดยการช่วยเหลือผู้อื่น

ในทางตรงกันข้าม 21 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า ถ้าเราอุตส่าห์ช่วยเหลือผู้อื่นในยามที่พวกเขาขัดสน ใจของเรา (สำนึกผิดชอบของเรา) ก็จะไม่กังวล เราจึงมีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้าได้ เรารู้ว่าเราได้ทำสิ่งที่เราควรกระทำแล้ว ด้วยความรักแบบคริสเตียนเราได้ช่วยเหลือพี่น้องที่ขัดสนแล้ว ด้วยเหตุนี้ใจเราจึงเปิดออกจำเพาะพระเจ้าและเราก็มีสันติสุขและความมั่นใจในใจเรา

1 ยน 3:22 ยอห์นจึงประกาศต่อไปถึงพระสัญญาอันประเสริฐเกี่ยวกับการอธิษฐานอย่างไรก็ตาม ข้อนี้ก็มักถูกใช้ในอภิปรัชญา บริบทในที่นี้ก็คือ การรักพี่น้องจนถึงขนาดที่เราช่วยพวกเขาในยามขัดสน เหตุฉะนั้น และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ เมื่อเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ โดยเฉพาะพระบัญญัติที่อยู่ในบริบทก่อนหน้านั้น (การรักพี่น้องจนถึงขนาดที่เราตอบสนองความต้องการของพวกเขา) “เราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์” การเชื่อฟังพระเจ้าเป็นกุญแจที่ไขสู่คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ นอกจากนี้เมื่อเราปฏิบัติสิ่งเหล่านั้น “ซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” พระองค์ก็จะทรงตอบคำอธิษฐานของเรา เห็นได้ชัดว่าการรักพี่น้องตามที่ได้อธิบายไว้ข้างบนเป็นสิ่งที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า

ดังนั้นการรักพี่น้องคริสเตียนเหมือนอย่างที่เราควรกระทำจึงเป็นกุญแจที่ไขสู่การที่คำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบ นอกจากนี้พระคัมภีร์ตรงนี้ก็สัญญาชัดเจนด้วยว่าสิ่งใดก็ตามที่เราขอเราก็จะได้รับเมื่อเราทำตามข้อกำหนดสองประการนี้ที่ช่วยให้คำอธิษฐานของเราได้รับคำตอบ กระนั้น ตามที่จะมีบอกไว้ใน 5:14 การรักผู้อื่นอย่างที่เราควรกระทำก็เป็นการทูลขอตามพระประสงค์ของพระองค์ การมีหัวใจที่เป็นผู้ใหญ่มากฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นจะปรับแต่งหัวใจและความ

คิดของเราให้ทุกอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้าและเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ดูกอบ
4:3 ค่าย

1 ยน 3:23 เกรงว่าจะมีคนถามว่า แล้วพระบัญญัติของพระเจ้าคืออะไร ยอห์นจึง
กล่าวในที่นี้ไว้ชัดเจน และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของ
พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติ
ไว้แก่เราแล้ว

หลักการนี้มีสองประการ เราถูกกำชับให้ “เชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตร
ของพระองค์” เห็นได้ชัดว่านั่นคือความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ และ (2) เราได้รับคำบัญชาให้ “รัก
ซึ่งกันและกัน” นั่นเป็นหลักการที่ถูกระบุมาตั้งแต่ข้อ 11 ของบทนี้ หลักการทั้งสองประการยัง
อยู่ในบริบทของพระสัญญาอันแสนวิเศษเกี่ยวกับการตอบคำอธิษฐานซึ่งเราพบในข้อ 22 คำ
อธิษฐานที่ได้รับคำตอบขึ้นอยู่กับ (1) ความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ในพระเยซูคริสต์ และ (2) การรัก
ซึ่งกันและกันจนถึงขนาดที่เรายอมเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่นตามที่มีอธิษฐานไว้ข้างบน นี่คือการ
ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์และเป็นสิ่งที่ขอบพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า

1 ยน 3:24 ดังนั้นยอห์นจึงสรุปไม่เพียงเนื้อหาส่วนนี้เท่านั้น แต่ยังบทนี้ทั้งบทด้วย
โดยกล่าวว่า และทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์
ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ความคิดที่โดดเด่นหลายประการสรุปเนื้อหาส่วนนี้ (1) ผู้ที่กำลังประพฤติ
ตามพระบัญญัติของพระองค์อย่างต่อเนื่อง (ปัจจุบันกาลอีกแล้ว) ก็กำลังอยู่ในพระองค์ กล่าวอีก
นัยหนึ่ง คนๆ นั้นไม่เพียงรอดแล้วเท่านั้น แต่กำลังติดสนิทอยู่ในพระคริสต์ด้วย ดู ยอห์น 15:4-10
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงกำลังอาศัยอยู่ในผู้นั้น

(2) ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรง
โปรดประทานแก่เราแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าทรงประทานให้ผู้เชื่อแต่ละคนแล้วทรง
เปิดเผยให้เรามั่นใจในความรอดของเรามากยิ่งขึ้นและทรงเปิดเผยว่าเรากำลังเข้าสนิทอยู่ใน
พระองค์ ถึงแม้จะไม่มีคำอธิษฐานเพิ่มเติมครั้งนี้ แต่ข้อนี้ก็ถือว่าผู้เชื่อแต่ละคนได้รับการสถิต

ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ถึงแม้พวกเพื่อนเทศออสต์และคาร์สมาคอ้างว่าพระพรดังกล่าวเป็นองค์ประกอบเสริมของความรอด แต่ยอห์นบอกว่ามันเป็นส่วนหนึ่งและเป็นทั้งหมดของความรอด ดังนั้นนี่เป็นอีกข้อพิสูจน์หนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าคนๆ นั้นรอดแล้วหรือยัง นั่นคือการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การที่เรารู้ว่าพระองค์ทรงเข้าสนิทอยู่ในเราก็ขึ้นอยู่กับ การที่เราประพฤติตามบัญญัติของพระองค์ การล้มเหลวในการทำดังกล่าวก็เป็นความบาป นอกจากนี้ความบาปจะปิดบังตาเราไม่ให้เห็นการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้าในชีวิตของเรา ดังนั้นความบาปจึงจะทำให้เราไม่มั่นใจในความรอดของตัวเอง

(ในบทต่อไปยอห์นจะสาธยายหลักการเกี่ยวกับวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ ตอนนี้ท่านกำลังจะเชื่อมโยงไปยังเรื่องนั้น)

*****

ภาพรวมของ 1 ยอห์น 4: อัครสาวกยอห์นหันไปเตือนให้ผู้อ่านระวังครูสอนเท็จซึ่งกำลังระบาดในสมัยของท่าน จากนั้นท่านก็กลับมายังข้อความเกี่ยวกับการรักผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเราพิจารณาถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา

1 ยอห์น 4:1 อัครสาวกผู้่นับถือท่านนี้เปลี่ยนไปเตือนให้ผู้อ่านระวังบรรดาผู้พยากรณ์เท็จและอาจารย์สอนเท็จที่เริ่มปรากฏตัวบ้างแล้ว ในตอนนั้นความเชื่อแบบคริสเตียนได้สืบทอดมาถึงคนชั่วอายุที่สามเท่านั้น พญามารช่างว่องไวในการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งคำสอนผิดที่ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่าผู้มีพยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก

บทก่อนหน้านั้นปิดท้ายที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ผู้เชื่อแต่ละคน แต่ตรงนี้ยอห์นพูดถึงวิญญาณอื่นๆ ที่แพร่กระจายคำสอนเท็จให้ระบาดไปทั่ว

ยอห์นให้คำสั่งในรูปแบบของคำเตือนให้ระวังคำสอนผิดดังกล่าว คำเตือนแรกคือ “อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆ วิญญาณ” คำเตือนที่สองคือ “จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้า

หรือ 'ไม่' คำที่แปลว่า พิสูจน์ (ดอคิมัด โซ) มีความหมายว่า 'ทดสอบ', 'ตรวจสอบ', 'พิสูจน์', 'พินิจพิเคราะห์' หรือ 'เห็น' ว่าสิ่งนั้นแท้หรือไม่ คำนี้มักใช้ในบริบทของการหาปริมาณของโลหะในเงินหรือทอง ในบริบทที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้พยากรณ์เท็จ (เชอูดอพรอเฟทส) ยอห์นก็เชื่อมโยงคนเหล่านี้กับ 'วิญญาณ'

เห็นได้ชัดว่าคำสอนผิดออกมาจาก 'วิญญาณ' ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าวิญญาณเหล่านั้นเป็นวิญญาณที่ชั่วร้าย พญามารเป็นผู้ให้กำเนิดความจริงแบบหลอกๆทั้งปวง เราได้รับคำบัญชาให้พินิจพิเคราะห์ลมปากแห่งหลักคำสอนทั้งปวง โดยเปรียบเทียบกับพระวาระของพระเจ้าเกรงว่าเราจะถูกวิญญาณที่หลอกลวงนำพาให้หลง น่าสนใจตรงที่ยอห์นกล่าวว่า "ผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก" ซาดานเป็นผู้ให้กำเนิดศาสนานับไม่ถ้วนซึ่งแพร่กระจายไปทั่วโลก

1 ยอห์น 4:2-3 ยอห์นจึงให้หลักเกณฑ์บางประการที่ช่วยเราในการแยกแยะความจริงและความเท็จ โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า 3 และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า อัครสาวกยอห์นหักล้างคำสอนเท็จของพวกโดเซติกนอสติก (Docetic Gnostics) ที่ตอนนั้นกำลังแพร่คำสอนผิดที่ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาจริงๆ แต่ไม่ได้มาในรูปร่างกายมนุษย์ พวกเขากลับสอนว่าพระองค์เสด็จมาปรากฏในรูปของวิญญาณ กล่าวอีกนัยหนึ่งพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธไม่ใช่พระคริสต์ พวกเขาอ้างว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาในรูปวิญญาณที่ลึกลับ พวกเขาจึงปฏิเสธการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์

ยอห์นกล่าวต่อไปว่า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ยอห์นไม่ได้เขียนในบริบทของอวสานกาล ท่านไม่ได้หมายถึงมันผู้นั้นที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ แต่ท่านกำลังพูดถึงคำสอนนอกรีตที่ท่านกล่าวไว้ข้างบนซึ่งขัดแย้งกับแก่นแท้แห่งหลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์ ถ้าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธไม่ใช่มนุษย์ผู้เป็นพระเจ้า หลักการเกี่ยวกับการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์และพระราชกิจในการทรง

ไถ่ของพระองค์ก็เป็นโมฆะ คำสอนเท็จที่ถูกเผยแพร่โดยวิญญาณชั่วเหล่านั้นก็ระบาดไปทั่วในสมัยของยอห์น มันเป็นรูปแบบแรกของหลักศาสนศาสตร์แนวคิดเสรีนิยมซึ่งได้วิวัฒนาการและปรับเปลี่ยนรูปแบบอันน่าอัศจรรย์ของมันมาหลายศตวรรษ

ในบริบทที่กว้างกว่า ยอห์นได้ให้หีนคำ (ใช้ทดสอบความบริสุทธิ์ของทองและเงิน) ที่ใช้ระบุความถูกต้องของหลักคำสอนใดก็ตาม วิธีที่คำสอนหรือกลุ่มคนใดระบุเกี่ยวกับตัวตนของพระเยซูคริสต์จะช่วยให้เราเข้าใจว่าคำสอนหรือคนกลุ่มนั้นสอนถูกหรือสอนผิด ลัทธิเทียมเท็จทุกลัทธิต่างบกพร่องในหลักคำสอนของมันเกี่ยวกับพระคริสต์ บ่อยครั้งเหลือเกินที่คำสอนผิดเผยตัวออกมาในรูปของการปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ อย่างไรก็ตามตรงนี้ ยอห์นต่อสู้กับคำสอนผิดของพวกนอศติกที่ปฏิเสธเรื่องการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์ ชาตานจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อลดทอนตัวตนของพระเยซูคริสต์ไม่ว่าวิธีการของมันจะแยบยลปานใดก็ตาม

1 ยน 4:4 ยอห์นจึงชมเชยผู้อ่านของท่านที่พวกเขามีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก เห็นได้ชัดว่าผู้อ่านของท่านคู่ออกถึงคำสอนผิดของพวกนอศติก (เขาเหล่านั้นข้างบน) ยอห์นจึงยอมรับว่าผู้อ่านของท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าผู้อ่านของท่านไม่ได้หลงไปกับคำสอนผิดของพวกนอศติกเพราะว่ายอห์นพูดถึงปัญหานี้เพียงผ่านๆ อย่างไรก็ตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องเอ่ยถึงเรื่องนี้อยู่ดี

อัครสาวกท่านนี้จึงนำเสนอความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่:
“พระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก” วิญญาณเหล่านั้นที่ท่านพูดถึงด้านบนถูกหุดเหลือเป็นบุคคลคนเดียวคือ “ผู้นั้นที่อยู่ในโลก” เห็นได้ชัดว่ายอห์นกำลังหมายถึงพญามาร จงสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ผู้สถิตอยู่ในเรา คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเป็นใหญ่กว่าอำนาจของพญามาร ถึงแม้ว่าอาจมีการสู้รบดุเดือดในสมรภูมิ แต่สำหรับคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วไม่มีข้อสงสัยเลยว่าผลลัพธ์สุดท้ายจะออกมาเป็นเช่นไร องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

และพระวิญญาณของพระองค์ทรงเป็นใหญ่กว่ามันผู้นั้นที่อยู่ในโลก อีกครั้งที่เราเห็นได้ชัดถึงแหล่งที่มาของคำสอนเท็จที่ออกมาจากผู้พยากรณ์เท็จ ซาตานนั่นเอง!

1 ยน 4:5 ยอห์นจึงนำเสนอแนวคิดที่ตามมาซึ่งเรียบง่ายแต่ลึกซึ้ง เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา ครุสอนเท็จ (เขาเหล่านั้น) เป็นฝ่ายโลก เพราะโลกเป็นระบบของพญามาร ศาสนาเทียมเท็จจึงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของระบบนั้น พญามารเป็นผู้ที่เคร่งศาสนาที่สุดในจักรวาล มันเป็นผู้คิดค้นศาสนาทุกศาสนา (เราต้องไม่ลืมว่าความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงไม่ใช่ศาสนา แต่เป็นความสัมพันธ์กับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์) อย่างไรก็ตามพญามารก็เป็นจอมปลอมแปลงชั้นเทพ บรรดาครุสอนเท็จพูดจากโลก (จริงๆ) ดังนั้นโลกจึงอ้าแขนรับพวกเขา

ปรากฏการณ์นี้ปรากฏชัดเจนถึงทุกวันนี้ นักศาสนาที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ได้ตั้งแต่พวกนักศาสนศาสตร์แนวคิดเสรีนิยมไปจนถึงวาติกัน ไปจนถึงกลุ่มลัทธิเทียมเท็จต่างๆ เช่น คณะนักร้องประสานเสียงในพลับพลาของพวกมอรมอน (Mormon Tabernacle Choir) ต่างได้รับการยอมรับในโลกทุกวันนี้ ในทางตรงกันข้าม คริสเตียนที่ปฏิบัติตามพระคัมภีร์ เชื่อพระคัมภีร์ และทำตามแบบของพระเจ้ากลับถูกโลกเมินเฉยหรือไม่ก็ถูกโลกเยาะเย้ย พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงเรื่องนี้ในยอห์น 17:14 ที่พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้มอบพระคำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ก็ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” คนที่เชื่อพระคัมภีร์อย่างแท้จริงจะไม่มีวันเป็นที่ยอมรับของโลก ในทางตรงกันข้ามโลกจะยอมรับคนที่อยู่ฝ่ายโลก ดังนั้น จงระวังบรรดาผู้นำทางศาสนาที่โลกให้การยอมรับอย่างกว้างขวาง

1 ยน 4:6 ยอห์นสรุปเนื้อหาส่วนนี้ โดยกล่าวว่า เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจาก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจาก็ไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ คนที่อยู่ฝ่ายพระเจ้าจริงๆจะฟังและยอมรับคำเทศนาตามพระคัมภีร์ ส่วนคนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจาก็จะไม่ยอมรับฟังคำเทศนาตามพระคัมภีร์

อัครสาวกยอห์นจึงให้หีนคำอีกก่อนแก่เราเพื่อแยกแยะ “วิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ” คนที่อยู่ฝ่ายพระเจ้าจะเชื่อสิ่งที่เหล่าอัครสาวกเขียนจริงๆ คือ พระคัมภีร์ใหม่ ส่วนคนที่อยู่ฝ่ายมารร้าย ถึงแม้ปากจะบอกว่าเชื่อพระคัมภีร์แต่จริงๆแล้วไม่สนใจพระคัมภีร์เลย

1 ยน 4:7-8 ยอห์นย้อนกลับไปยังความจริงที่ท่านได้กล่าวไว้ก่อนหน้านั้นใน 3:11-24 ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ยอห์นกล่าวถึงความจริงที่เรียบง่ายสองประการ (1) เราควรรักซึ่งกันและกัน ในฐานะเป็นหลักการหนึ่ง แหล่งที่มาของความรักที่แท้จริงสุดท้ายแล้วก็มาจากพระเจ้า: “ความรักมาจากพระเจ้า” ความรักเป็นหนึ่งในคุณลักษณะพื้นฐานของพระเจ้า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ด้วยเหตุนี้เมื่อเปรียบเทียบกับทุกคนแล้ว คนของพระเจ้าควรสำแดงหลักการแห่งความรักออกมาในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน (2) เมื่อเราสำแดงจิตวิญญาณแห่งความรักที่แท้จริงต่อผู้อื่น มันก็เป็นตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนว่าจริงๆแล้วเราก็บังเกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า ยอห์นจึงพูดถึงเนื้อหาของจดหมายฝากฉบับนี้: วิธีที่เราจะทราบได้ว่าเราอยู่ฝ่ายพระเจ้าจริงๆ อีกครั้งที่รูปกาลของคำกริยาที่แปลว่า รัก (*อาคาป/ไอ*) คือปัจจุบันกาล ด้วยเหตุนี้มันจึงสื่อถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง ดังนั้นคนที่บังเกิดใหม่แล้วจริงๆจะยินดีรักคนอื่น ประเด็นของยอห์นก็คือว่า เราควรมีความยินดีที่จะทำเช่นนั้นในตัวของเราเช่นกัน

ในทางกลับกัน **8 ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า** เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ความหมายของข้อนี้ทั้งเรียบง่ายและสอนใจเรา คนที่ไม่ห่วงใยผู้อื่นและความขัดสนของเขาก็ไม่รู้จักพระเจ้า ดู ยอห์น 17:3 กล่าวง่ายๆก็คือ คนแบบนั้นไม่เคยบังเกิดใหม่เลยและไม่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า ยอห์นจึงกล่าวถึงคุณลักษณะพื้นฐานประการหนึ่งของพระเจ้า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” พระองค์ไม่เพียงรักเท่านั้นแต่ทรงเป็นความรักด้วย ข้อนี้สื่อชัดเจนว่าคนที่รู้จักพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดก็จะสำแดงความรักของตนออกมาแม้ในรูปแบบที่จำกัดก็ตาม เราจึงถูกขอร้องให้ก่อเกิดความรักแบบอาคาเปขึ้นเต็มทีในชีวิตของเรา

1 ยน 4:9 อัครสาวกยอห์นจึงให้สรุปย่อของความจริงที่หายากยิ่งนี้ โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น การสำแดงขั้นสุดยอดของความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราได้ถูกเปิดเผยเมื่อ “พระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น” มีสามครั้งที่ยอห์นเรียกพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้า (ยอห์น 1:18, 3:16, 3:18) การที่พระเจ้าทรงใช้พระเยซูเข้ามาคือการสำแดงให้เห็นถึงความรักของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้าของเราทรงเป็นการสำแดงให้เห็นเป็นตัวตนของความรักของพระเจ้า ผลลัพธ์ก็คือ “เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิต โดยพระบุตรนั้น” ข้อเท็จจริงที่ว่าเรามีชีวิตนิรันดร์มีรากฐานอยู่ในความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า พระเมตตา พระคุณ และความกรุณาของพระองค์ล้วนออกมาจากความรักของพระองค์

1 ยน 4:10 ยอห์นจึงนิยามและกล่าวซ้ำความรักของพระเจ้า ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา ไม่ใช่เราที่รักพระเจ้า แต่พระเจ้าต่างหากที่ทรงรักเรา “พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา” มีหลายประเด็นที่น่าอภิบาล (1) คำที่แปลว่า รัก ในเนื้อหาส่วนนี้ทุกคำคือ *อากาเป* หรือเป็นคำกริยา *อากาปาโอ* ความหมายลึกๆของคำทั้งสองคำนี้คือ ‘การเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น’ (หรือ ‘เสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น’) ยกตัวอย่างเช่น “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทาน” เราเห็นถึงภาพนั้นตรงนี้ การเสด็จเข้ามาในโลกนี้ของพระเยซูคือการเสียสละสิ่งที่มีค่าที่สุดของพระเจ้า นั่นคือ พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระองค์ พระองค์จึงประทานสิ่งที่ดีที่สุดของพระองค์ให้แก่เรา!

(2) การเสด็จเข้ามาในโลกของพระเยซูคริสต์เป็นไปเพื่อ “ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา” คำที่แปลว่า ผู้ลบล้างพระอาชญา (*ฮิลามอส*) มีความหมายว่า ‘การระงับพิโรธ’ หรือ ‘การทำให้พึงพอใจ’ คำอธิบายเกี่ยวกับคำนี้เพิ่มเติมได้ใน 1 ยอห์น

2:2 การเสด็จเข้ามาในโลกนี้ของพระเยซูคริสต์เป็นไปเพื่อจัดการกับปัญหาเรื่องความบาปของเรา การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาและพระโลหิตของพระองค์ที่หลั่งออกบนกางเขนได้กลายเป็นรากฐานแห่งการที่พระเจ้าทรงยกโทษเราและทรงถือว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมจากความบาป พระเจ้าทรงพอพระทัยกับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ที่ทรงกระทำเพื่อเรา พระองค์จึงทรงยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์เพื่อที่เราจะรอดได้

1 ยน 4:11 เมื่อได้แสดงให้เห็นความจริงเหล่านั้นแล้ว ยอห์นจึงย้อนกลับไปยังคำกำชับของท่านในข้อ 7 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย เมื่อพิจารณาถึงความรักของพระเจ้าที่ถูกปิดซ่อนอยู่เบื้องหลัง ยอห์นจึงกำชับเราให้ “รักซึ่งกันและกัน” เช่นเดียวกัน

1 ยน 4:12-13 อัครสาวกยอห์นจึงกล่าวถึงสิ่งที่ชัดเจน ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ นอกจากนี้ความบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ชัดเจนว่ามีคนบาปได้เห็นไฟที่เผาผลาญแห่งความบริสุทธิ์อันไร้ขีดจำกัดของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา ความจริงที่เรียบง่ายก็คือว่า เมื่อเรารักซึ่งกันและกัน แก่นแท้แห่งความรักของพระเจ้าก็ไหลผ่านตัวเรา เท่าที่เป็นไปได้ก็คือ ยอห์นไม่ได้กำลังนำเสนอความจริงที่ใกล้เคียงกับการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเสนอว่าการรักผู้อื่นเป็นตัวกำหนดการสถิตอยู่ภายในดังกล่าว แต่ท่านกำลังพูดถึงความสำเร็จในทางปฏิบัติของความรักของพระเจ้า เมื่อเรารักผู้อื่น “ความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา” เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรักและเมื่อเรารักผู้อื่นจริงๆ พระองค์ก็ทรงสถิตอยู่ในเรา คำที่แปลว่า **สมบูรณ์** (เทอะและอืออ โอ) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ก่อตัวขึ้น’ หรือ ‘โตเต็มที่’ หรือ ‘สำเร็จ’ ด้วยเหตุนี้เมื่อเรารักผู้อื่น ความรักของพระเจ้าก็ยิ่งก่อตัวขึ้นในเรา

ยอห์นจึงพูดถึงตัวเองซึ่งอีกตัวที่ช่วยให้เราทราบว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว 13 ดังนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา ยอห์นพูดถึงความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณของเรากับพระเจ้าว่าเป็นการอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา ความหมายนี้ใกล้เคียงกับสิ่งที่พระเยซูทรงอธิบายไว้ในยอห์น 17:21-23 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว ยอห์นจึงพูดถึงของประทานที่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในตัวเรา ความจริงที่ใหญ่กว่าก็คือว่าเราสามารถมั่นใจเรื่องความรอดของเราได้โดยอิงจาก (1) การที่ความรักของพระองค์ทำงานผ่านตัวเราและ (2) การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 ยอห์น 4:14-15 ยอห์นจึงกล่าวสรุปเนื้อหาจนถึงจุดนี้ และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก ยอห์นจึงกล่าวสรุปสั้นๆถึงสาระสำคัญของข่าวประเสริฐ เหมือนอย่างที่เราได้ตรัสไว้ในยอห์น 15:27 ฯลฯ ยอห์นจึงกล่าวย้ำความจริงนั้นอีกครั้ง ตามที่กล่าวมาตลอดด้านบน 15 ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า ขณะที่ยอห์นหักล้างคำสอนผิดของพวกนอกรีตไปแล้ว ท่านก็พูดถึงคำสอนนอกรีตที่แพร่หลายยิ่งกว่าของพวกยิว จนถึงทุกวันนี้พวกเขาก็ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าเยซูแห่งนาซาเร็ธเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตามศาสนายิวของพวกยิวจนถึงทุกวันนี้ก็ปฏิเสธข้อเสนอที่ว่า “พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ในบริบทนี้เองที่ยอห์นกล่าวว่า “พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า” การเอ่ยปากยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าก็เท่ากับเป็นการยอมรับว่าพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วย เมื่อนั้นเองพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์

1 ยอห์น 4:16 ยอห์นสรุปย่อหน้านี้โดยกล่าวว่า เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น เมื่อเรามาหาพระคริสต์ เราก็ได้วางใจและประสบกับความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา ยอห์นจึงกล่าวถึงความจริงที่ลึกซึ้งซึ่งข้อนี้เป็นครั้งที่สองในบทนี้ที่ว่า “พระเจ้า

ทรงเป็นความรัก” ด้วยเหตุนี้ “ผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” ประเด็นของท่านนั้นไม่มีอะไรยุ่งยาก การที่เราดำรงอยู่ในความรักต่อผู้อื่นต่อไปก็สะท้อนให้เห็นถึงการที่เราอยู่ในพระองค์และการที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา (คำที่แปลว่า อยู่ (มะโน) มักถูกแปลเป็น ‘เข้าสนิท’) ในยอห์น 15:4-17 พระเยซูได้ทรงแสดงให้เห็นเป็นครั้งแรกถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างการอยู่ (เข้าสนิท) ในพระองค์และการรักซึ่งกันและกัน ยอห์นทำให้ความหมายของเรื่องนี้สมบูรณ์ตรงนี้

1 ยน 4:17 อัครสาวกยอห์นนำพาความคิดของท่านไปไกลกว่าเดิมอีกชั้น ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ ประโยคนี้สามารถแปลใหม่ได้ดังนี้ ‘ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงได้ถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้’ คำที่แปลว่า (ถูกทำให้) สมบูรณ์ (เทละและอืออือ) ถูกผันให้อยู่ในรูปสมบูรณ์กาลและประธานเป็นผู้ถูกกระทำ คำที่แปลว่า ความกล้า (พารเรเซีย) มีความหมายว่า ‘ความมั่นใจ’ ได้ด้วยซึ่งน่าจะใช่ความหมายของคำดังกล่าวในบริบทนี้ ความคิดที่สำคัญก็คือเพื่อจุดประสงค์นี้เอง ความรักของเราจึงควรก่อเกิดขึ้นเพื่อที่ว่าเราจะได้มีความมั่นใจในวันพิพากษา วันพิพากษาเดียวที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะเผชิญคือบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้เมื่อเราพัฒนาความรักของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา เราก็จะสามารถเผชิญหน้ากับการพิพากษาที่บัลลังก์นั้นได้อย่างมั่นใจ นอกจากนี้เมื่อถึงตอนนั้นเราก็จะเติบโตเต็มทีจนเป็นตามพระฉายาพระบุตรของพระองค์แล้ว เพราะว่า “พระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” แน่แน่นอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงดำเนินในความรัก เมื่อเราพัฒนาคุณธรรมอันมีค่ายิ่งดำนั้นในชีวิตคริสเตียนของเรา เราก็จะกลายเป็นเหมือนพระองค์ ด้วยเหตุนี้เราจึงมีความมั่นใจในเรื่องนี้ได้ยามอยู่ต่อหน้าบัลลังก์นั้น

1 ยน 4:18 ข้อนี้ยามอยู่ลำพังก็เป็นปริศนา ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยัง

ไม่มีความรักที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตามบริบทที่อยู่ติดกันก็เป็นตัวบ่งชี้เดี่ยวเท่านั้น ในข้อก่อนหน้า อัครสาวกขอร้องคุณถึงการพิพากษา สิ่งที่มาพร้อมกับการพิพากษาคือ ความกลัว ซึ่งในกรณีนี้คือ ความกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตามเมื่อคริสเตียนมีความรักที่สมบูรณ์ดังที่บรรยายไว้ด้านบน เราก็จะไม่มี ความกลัว ในการปรากฏตัวที่บัลลังก์พิพากษาเพราะความรักที่สมบูรณ์ก็ได้ขจัด ความกลัวใดๆก็ตามออกไปเสีย คำที่แปลว่า **ทรมาน (คอสลาส)** มีความหมายว่า ‘การตัดนิสัย’, ‘การลงโทษ’ หรือ ‘บทลงโทษ’ ความกลัวในบริบทของการพิพากษา (ซึ่งเป็นบริบทที่อยู่ติดกัน) ก็สัมพันธ์กับผลต่างๆที่ตามมาของการพิพากษานั้น ความหมายก็คือ การพิพากษาที่จะมาถึงและ ผลลัพธ์ที่ตามมาของการพิพากษานั้นเป็นเหตุให้เกิดความกลัวได้จริงๆ อย่างไรก็ตามเมื่อความรักที่แท้จริงแบบอากาเปแบ่งบานในชีวิตของเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องกลัวผลต่างๆที่ตามมาของการ พิพากษาที่บัลลังก์นั้น

ในทางกลับกัน “ผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์” อีกครั้งเมื่อดูจากบริบท คน ที่กลัวเสียบาปหนึ่งที่บัลลังก์พิพากษานั้นก็ยังไม่มีความรักแบบอากาเปที่เติบโตเต็มที่ ความหมาย ก็คือว่าการพัฒนาความรักแบบอากาเปจะทำให้ไม่ต้องกลัวผลที่ตามมาของการพิพากษาที่ บัลลังก์ของพระคริสต์ หากเราต้องการรับบาปหนึ่งอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยในวันนั้น เราก็ควร ทำให้หลักการแห่งความรักสมบูรณ์ในชีวิตคริสเตียนของเรา

1 ยน 4:19 ขอร้องจึงกล่าวถึงแหล่งที่มาของความรักทั้งปวง เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน พระเจ้าไม่เพียงให้แบบอย่างแก่เราเท่านั้น แต่ในการทำเช่นนั้น พระองค์ได้ทรงรักเรามาตั้งแต่แรก เราจึงรักพระองค์ พระเจ้าได้ทรงรักเราก่อนที่เราได้รัก พระองค์เสียอีก ความรักของเราเป็นการตอบสนองความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเรา ดังนั้นการ ตระหนักถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราจึงทำให้เรารักพระองค์ตอบ

1 ยน 4:20 ขอร้องจึงถามว่า ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และยังไม่เกลียดชังพี่น้อง ของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพวคมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ ท่านจึงย้อนกลับไปยังสิ่งที่ท่านได้กล่าวไว้ใน 2:9-11 ความรักจะอยู่ร่วม

กับความเกลียดชังไม่ได้ การอ้างว่าตนรักพระเจ้าขณะที่ยังเกลียดชังผู้อื่นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ไม่ได้ นอกจากนี้ยอห์นยังใช้ภาษาที่รุนแรง ท่านเรียกคนแบบนั้นว่า *คนพุดมูสา* คำถามนี้ไม่ต้องการคำตอบเพราะคำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ถ้าคนหนึ่งอ้างว่าตนไม่ได้รัก (คือ เกลียดชัง) พี่น้องที่ตนมองเห็นได้ เขาจะรักพระเจ้าผู้ที่เขายังไม่เคยเห็นได้อย่างไร? พี่น้องของเราก็ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า เราจะรักพระเจ้าในขณะที่เรายังเกลียดชังคนที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระองค์ได้อย่างไร? คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

ยอห์นจึงสรุปความแตกต่างระหว่างความเกลียดชังกับความรักในพระธรรมเล่มนี้ ทั้งสองเข้ากันไม่ได้ การดำเนินชีวิตด้วยความเกลียดชังก็ขัดขวางมิให้ความรักของพระเจ้าก่อตัวขึ้น เราจึงเสียดายที่จะสูญเสียบาปหนึ่งที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ หลักการที่สำคัญก็คือการถ่าน้ำมันแห่งความเกลียดชังออกไปจากชีวิตของเราและเติมอ่างนั้นใหม่ด้วยความรักที่มีต่อผู้อื่น นั่นเริ่มต้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเองและส่งต่อไปยังคนอื่นที่อยู่รอบตัวเรา

1 ยน 4:21 ยอห์นจึงสรุปเนื้อหาตอนนี้โดยกล่าวว่า **พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย** ยอห์นอาจไม่ได้ยกข้อความจากบัญญัติข้อใดข้อหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง แต่น่าจะนำเสนอสรุปย่อคำสอนของพระเยซูมากกว่า ความหมายก็คือ ถ้าเรารักพระเจ้า เราก็มีพันธะในการรักพี่น้องที่อยู่รอบตัวเราด้วย ดู ยอห์น 13:34, 15:12,13,17 และ 1 ยอห์น 3:23

*****

ภาพรวมของ 1 ยอห์น 5: อัครสาวกยอห์นปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยการพูดถึงหลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์และหลักการเกี่ยวกับความรักเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นท่านก็สรุปใจความหลักที่ดำเนินมาตลอดจดหมายฝากฉบับนี้เกี่ยวกับการรู้ว่าเรามีชีวิตนิรันดร์ จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยวลี “เรารู้ว่า” หลายวลีซึ่งลงเอยเป็นคำกล่าวที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ในพระคัมภีร์

1 ยน 5:1 ยอห์นถกทอความจริงที่ลึกซึ้งสองประการเข้าด้วยกัน ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย พวกยิวจนถึงทุกวันนี้รวมถึงคนกลุ่มอื่นๆด้วยไม่ยอมรับว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธเป็นพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) เพื่อตอบสนองท่าทีดังกล่าว ยอห์นจึงประกาศว่าผู้ใดก็ตามที่วางใจพระเยซูเป็นพระคริสต์ (คือเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด) ก็บังเกิดจากพระเจ้าจริงๆ หลักการที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้งก็คือว่าความรอดนั้นเป็นมาโดยความเชื่อ ดังนั้นทุกคนที่รักพระองค์ที่ให้อำเนิดพวกเขา (คือพระเจ้าพระบิดา) ก็จะรักคนอื่นที่บังเกิดมาจากพระองค์เช่นกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็จะไม่เพียงรักพระเจ้าพระบิดาแต่เราจะรักพี่น้องฝ่ายวิญญาณของเราด้วย ยอห์นจึงหวนกลับไปหาหลักการเกี่ยวกับการรักพี่น้องที่ท่านได้อธิบายไว้ก่อนหน้านั้น ในจดหมายฝากฉบับนี้

1 ยน 5:2 ดังนั้น เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าและได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า ยอห์นเสริมเรื่องการประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าเข้าไปด้วย แต่ทั้งสองเรื่องก็เกี่ยวข้องกัน ประการแรกเราได้รับบัญชาให้รักซึ่งกันและกัน ตามที่มีบอกไว้ก่อนหน้านั้น ในจดหมายฝากฉบับนี้ นอกจากนี้หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเรารักพระเจาก็ถูกสำแดงในการที่เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ ดู ยอห์น 14:21,23

1 ยน 5:3 ยอห์นจึงแจ่มแจ้งเกี่ยวกับหลักการนี้ เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ ความรักของเรามีต่อพระเจ้าจะถูกสำแดงในการที่เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ รูปกาลของคำกริยานี้เป็นปัจจุบันอีกแล้ว เมื่อเรารักพระองค์ เราก็จะเชื่อฟังพระองค์อย่างต่อเนื่อง อย่างหลังตามหลังอย่างแรก นอกจากนี้ “พระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ” คำที่แปลว่า เป็นที่หนักใจ (*βαρυσ*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘เป็นภาระหนัก’ ความหมายนี้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 11:30 “ด้วยว่าแอกของเราก็เบา และภาระของเราก็เบา”

1 ยน 5:4 ยอห์นนำพาความคิดของท่านไปไกลกว่าเดิมอีกชั้น ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี่เอง คำที่แปลว่า ผู้ใด (พาส) มักถูกแปลเป็น ‘ทั้งหมด’ คำนี้ในบริบทนี้อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ใครก็ตาม’ ความหมายนั้นลึกซึ้ง คนที่บังเกิดจากพระเจ้าจริงๆจะมีชัยต่อโลก คำที่แปลว่า มีชัย (นิกาโอ) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘เปี่ยมด้วยชัยชนะ’ หรือ ‘ชนะ’ ข้อนี้สื่อชัดเจนว่าคนที่รอดแล้วจริงๆจะมีชัยต่อโลกในชีวิตของเขาในเวลาอันเหมาะสม เขาอาจไม่ได้เป็นคนที่เขาควรเป็นเสมอไปและไม่ได้ทำสิ่งที่ควรทำทุกครั้ง แต่ถ้าเขาบังเกิดใหม่แล้วจริงๆ เขาก็จะมีชัยต่อโลกในการดำเนินชีวิตของเขา แต่ถ้าเป็นในทางกลับกันก็เป็นสิ่งที่เลวร้าย คนที่อ้างว่าตัวเองรอดแล้วแต่ยังไม่เลิกรักโลกรวมถึงสิ่งต่างๆที่อยู่ในโลกก็ไม่เคยรอดจริงๆ! เราเห็นเลยว่าคริสเตียนที่เราพานพบส่วนใหญ่มักเป็นพวกหลัง

อาวุธฝ่ายวิญญาณที่เราใช้เพื่อเอาชนะโลกคือความเชื่อ เรารอดแล้วโดยความเชื่อ และขณะที่เราเริ่มเติบโตขึ้นในพระคุณ เราก็อ้างอิงที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ โดยความเชื่อเราจึงเรียนรู้ว่าพระสัญญาต่างๆของพระเจ้านั้นดีกว่าสิ่งใดก็ตามที่โลกจะเสนอให้เราได้ตั้งเยอะ นี่สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเขียนไว้เกี่ยวกับโมเสสและการที่โดยความเชื่อเขาได้ปฏิบัติความสำเร็จสำราญแห่งความบาปในอียิปต์ ดู ฮีบรู 11:24-27

1 ยน 5:5 ยอห์นสรุปเนื้อหาส่วนนี้โดยกล่าวว่า ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า จุดโฟกัสแห่งความเชื่อของเราอยู่ในพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า อัครสาวกยอห์นย้อนกลับมาที่ข้อ 1 ของบทนี้ ความมีชัยต่อโลกจะมาได้ก็ต่อเมื่อ (1) เราวางใจพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด (พระบุตรของพระเจ้า) และ (2) เมื่อเราเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อหลังจากที่เรารอดแล้ว ยอห์นชวนกลับมาพูดถึงศาสนายิวที่ยังคงตั้งมั่นในการปฏิเสธพระเยซูว่าเป็นพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้า การที่ยิวสักคนจะยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจื่อก็เท่ากับเขายอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่นั่นก็จะนำไปสู่การมีชัยเหนือโลก

1 ยน 5:6 ยอห์นจึงพูดถึงคนแบบนั้นอย่างนี้ นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต ถึงแม้ก่อนข้างเป็นปริศนา แต่สิ่งที่ยอห์นกำลังพูดถึงตรงนี้ก็ใกล้เคียงกับสิ่งที่พระเยซูตรัสสอนในยอห์น 3:5 เกี่ยวกับการบังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ น้ำในข้อนี้น่าจะหมายถึงการบังเกิดจากครรภ์มารดา ถึงแม้ว่าตอนนั้นพระเยซูตรัสต่อไปทันทีถึงการบังเกิดจากพระวิญญาณ แต่ตรงนี้ยอห์นพูดถึงการบังเกิดโดยพระโลหิต เมื่อมองย้อนกลับไปยอห์นก็เขียนถึงพระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์และการบังเกิดใหม่โดยพระโลหิตนั้น

เช่นเดียวกับในยอห์น 3:3-7 ตรงนี้ยอห์นเปรียบเทียบทั้งความเหมือนและความต่างระหว่างการบังเกิดฝ่ายวิญญาณและการบังเกิดฝ่ายร่างกาย เช่นเดียวกับที่เราเกิดฝ่ายร่างกายจากครรภ์มารดา (น้ำ) เราก็ต้องบังเกิดจากพระโลหิตของพระคริสต์ (และจากพระวิญญาณ) ด้วยท่านประยุกต์ใช้เรื่องนี้กับคนที่บังเกิดจากพระเจ้าที่ท่านกล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ ดู 1 ยอห์น 5:4-5 พิธีบัพติศมาไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาตรงนี้เลยเหมือนที่บางคนพยายามที่จะใส่เข้ามา (อีกทฤษฎีหนึ่งก็เสนอว่าน้ำในที่นี้อาจหมายถึงพระวาระของพระเจ้า ดู เอเฟซัส 5:26 นี้ดูเหมือนจะสอดคล้องกับข้อ 8 มากกว่า)

นอกจากนี้ และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเข้ามามีบทบาทตรงนี้ เมื่อเราบังเกิดใหม่มันก็เป็นเพราะพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์รวมกับการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพยานถึงการบังเกิดใหม่นั้นเพราะพระองค์ทรงเป็นตัวแทนแห่งความจริง

1 ยน 5:7-8 ถึงแม้ว่าพวกที่ยอมรับต้นฉบับที่ถูกคัดเลือก (critical eclectic text) จะอ้างในทางตรงกันข้าม แต่ข้อ 7-8 ก็เป็นข้อพระคัมภีร์ของแท้และเป็นที่ยอมรับในหมู่คริสตจักรที่เชื่อในช่วงเวลา 1,800 ปีแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน ตั้งแต่ช่วงหลังของศตวรรษที่ 19 นี้เองที่พวกนักวิจารณ์ที่มีหัวคิดเสรีนิยมไม่ยอมรับสองข้อนี้ ยอห์นจึงเขียนว่า เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาตะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์

เดียวกัน คำที่แปลว่า (เป็น)พยาน (มารทุระ โอ) ก็มีความหมายว่า ‘ให้การ’ ผู้ที่ให้การทั้งสามในสวรรค์ถึงความจริงคือตรีเอกานุภาพ: พระบิดา, พระวาตะ (พระเยซูคริสต์) และพระวิญญาณบริสุทธิ์

8 มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน ถึงแม้ว่าอาจดูเป็นปริศนาหน่อยๆ แต่การเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ก็จะเปิดเผยว่ามีพยานฝ่ายวิญญาณอยู่สามสิ่งซึ่งเป็นพยานถึงความจริงบนโลกนี้ พยานทั้งสามคือ (1) พระวิญญาณบริสุทธิ์ (2) ฤทธิ์เดชในการชำระล้างของพระวณะของพระเจ้า (น้ำแห่งพระวณะ) และ (3) คุณสมบัติในการชำระล้างและไถ่บาปของพระโลหิตของพระคริสต์ ทั้งสามเป็นพยานถึงความจริงของแผนการแห่งความรอดอันเรียบง่ายของพระเจ้า ดังนั้นด้วยคำให้การของพยานสองถึงสามปาก ความจริงจึงได้รับการสถาปนา พยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน

1 ยน 5:9 ดังนั้น ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่มากกว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ยอห์นกล่าวถึงสิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้ว ถ้าเรารับคำของมนุษย์ พระวณะของพระเจ้าจะยิ่งใหญ่มากกว่าสักปานใด? ถ้าเราเชื่อมนุษย์ เราก็ควรเชื่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด? ถ้าเรารับคำพยานของมนุษย์ คำพยานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่มากกว่าตั้งเยอะ วลีสุดท้าย “เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์” น่าจะหมายถึงข้อความในข้อ 4-8 อีกทรรศนะหนึ่งก็เสนอว่านี่หมายถึงสิ่งที่จะถูกกล่าวในข้อต่อๆ ไป

1 ยน 5:10 ยอห์นมุ่งหน้าสู่ใจความสำคัญของจดหมายฝากฉบับนี้คือ ความมั่นใจในความรอดของผู้ที่รอดแล้วจริงๆ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นมีพยานอยู่ในตัวเอง คนที่บังเกิดจากพระเจ้าจริงๆ จะมีพยานของพระเจ้าอยู่ในตัวเอง นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเป็นพยานร่วมกับวิญญาณของเราว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า ดู โรม 8:16 ด้วยเหตุนี้คนที่บังเกิดใหม่แล้วจริงๆ จะมีพยานของพระเจ้าอยู่ในตัว เราจึงรู้ว่าเรารอดแล้วจริงๆ!

คำถามที่ตรงกันข้ามก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นและน่าเศร้า ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ การไม่เชื่อความจริงที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงออกมาอย่างชัดเจนแล้วก็เท่ากับเป็นการกล่าวหาว่าพระเจ้าเป็นผู้ตรัสมุสา ข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงมีดังต่อไปนี้ เหตุผลที่สนับสนุนความโง่เขลาดังกล่าวก็ทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง การไม่เชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานแล้วเกี่ยวกับพระเยซูก็เป็นการทำให้พระองค์เป็นผู้ให้การเท็จ ความไม่เชื่อก็เท่ากับเป็นการไม่เชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไปแล้ว มันถือว่าพระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา

1 ยน 5:11-12 ในทางกลับกัน และพยานหลักฐานนั้นก็ถือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ เช่นเดียวกับในข้อก่อนหน้านั้น คำที่แปลว่า พยานหลักฐาน (*มารทุเรีย*) มีความหมายว่า ‘คำพยาน’ หรือ ‘ประจักษ์พยาน’ คำเดียวกันนี้และคำกริยาของคำนี้ก็ถูกใช้มาตั้งแต่ข้อ 6 เรื่อยมา พยานหลักฐาน (เหมือนในชั้นศาล) ก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราแล้ว ชีวิตนิรันดร์นั้นมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ดังนั้น 12 ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต คนที่มีพระคริสต์สถิตอยู่ภายในในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดก็มี (ปัจจุบันกาล) ชีวิตนิรันดร์ คนที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในก็ไม่มีชีวิตนิรันดร์ ง่ายอย่างนั้นเลย ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งในสองทางนี้เท่านั้น คนอาจถกเถียงกันในเรื่องศาสนศาสตร์โดยหาข้อปลีกย่อยในการตีความ แต่สุดท้ายแล้วต้องดูที่พระเยซูคริสต์ เขาได้ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว หรือยัง ง่ายอย่างนั้นเลย นอกจากนี้ ความเชื่อก็เป็นตัวกลางในการต้อนรับพระคริสต์เหมือนที่กล่าวไว้ในข้อ 4

1 ยน 5:13 ขอให้นำเรื่องทั้งหมดนี้มาสู่ข้อสรุปทางศาสนศาสตร์ที่สมเหตุสมผล ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า ท่านได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้มาถึงผู้รับซึ่งได้เชื่อในพระนามของพระคริสต์แล้ว เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้รู้ว่าพวกเขามีชีวิตนิรันดร์ จงสรรเสริญพระเจ้าที่ความรอดตามพระคัมภีร์

เป็นเรื่องที่เรา 'รู้ได้' ผู้เชื่อแท้จะไม่ต้องมานั่งพะวงกับการ 'หวังว่า' เขารอดแล้วหรือคิดว่าเขา 'อาจ' รอดแล้ว หากเราได้อ่านรับพระคริสต์แล้ว เราก็คงรู้ว่าเรารอดแล้ว นี่เป็นประเด็นหลักของจดหมายฝากฉบับนี้

ยอห์นกล่าวว่า เป็นเช่นนั้นหลายครั้ง เช่น “ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์” (1 ยอห์น 2:5) คู 1 ยอห์น 4:2,6,13, 5:2 ด้วย จุดประสงค์ที่ยอห์นเขียนจดหมายฝากฉบับนี้คือเพื่อที่ผู้อ่านของท่านจะได้ (1) รู้ว่าพวกเขารอดแล้วและ (2) หากพวกเขามีคำถามใดๆ เพื่อที่พวกเขาจะได้ “เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” สมการของชีวิตนิรันดร์ก็ง่ายๆขนาดนั้นเลย

1 ยน 5:14-15 ในเรื่องของความมั่นใจเกี่ยวกับความรอด อัครสาวกยอห์นก็ให้อีกวิธีที่จะช่วยให้เรารู้ได้ว่าเรารอดแล้วจริงๆ และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา เราเห็นความจริงที่สำคัญยิ่งสองประการ: ในบริบทที่ใหญ่กว่า ยอห์นกำลังให้หลักเกณฑ์อีกประการที่จะช่วยให้ผู้เชื่อมั่นในความรอดของตนได้ คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบที่ถูกพูดถึงในข้อถัดไปเป็นพยานที่แสดงให้เห็นว่าคนๆ นั้นได้บังเกิดใหม่แล้ว ยอห์นกล่าวเสริมว่า **15** และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเราเมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็คงรู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น

ความจริงที่สำคัญประการที่สองก็คือ (2) เงื่อนไขและพระสัญญาเรื่องคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ มีเงื่อนไขหลายประการสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ นี่ในที่นี้มีเงื่อนไขหนึ่งอยู่นั่นคือการอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระองค์ เราจะทราบพระประสงค์ส่วนใหญ่ของพระองค์ได้ในพระวาทะของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เมื่อเรากลับมาคุยกับพระวาทะของพระองค์และหลักการต่างๆ ของมัน เราก็จะสามารถอธิษฐานได้อย่างระมัดระวังมากยิ่งขึ้นตามพระประสงค์ที่เปิดเผยแล้วของพระองค์ พระประสงค์หรือน้ำพระทัยส่วนใหญ่ของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยแล้วในพระคัมภีร์ ด้วยเหตุนี้เมื่อเราอธิษฐานตามนั้นเราก็คงรู้ว่าพระองค์ทรงฟังเรา จากนั้นพระองค์ก็จะทรงประทานตามคำขอต่างๆ ที่เราได้ทูลขอพระองค์ไป เราเห็นถึงพระพรฝ่ายวิญญาณที่เพิ่มขึ้น

ขึ้น เมื่อเราเริ่มคุ้นเคยกับพระวาระของพระองค์ จุดโฟกัสของเราในคำอธิษฐานก็ยิ่งคมชัดมากยิ่งขึ้น เมื่อเราอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระองค์ คำอธิษฐานของเราก็ได้รับคำตอบและความเชื่อของเราก็จะเข้มแข็งยิ่งขึ้นและความสัมพันธ์ของเราก็ใกล้ชิดกับพระองค์มากยิ่งขึ้นด้วย นั่นก็จะนำไปสู่คำอธิษฐานที่เกิดผลมากยิ่งขึ้นไปอีก พระพรฝ่ายวิญญาณก็จะยิ่งเพิ่มต่อไปไม่รู้จบเมื่อเราเข้าใกล้พระองค์ต่อไปเรื่อยๆ

1 ยน 5:16 อัครสาวกยอห์นหันไปพูดถึงเรื่องปิดท้ายอีกเรื่อง ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้จะให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น ยอห์นพูดถึงเรื่องที่เราพบในที่อื่นของพระคัมภีร์ แต่เป็นเรื่องที่ทําให้ชื่อพิเศษไว้ด้วย คือ บาปที่นำไปสู่ความตาย ความบาปทุกอย่างล้วนนำไปสู่ความตาย ดู โรม 6:23 อย่างไรก็ตามในบางกรณี พระเจ้าก็ทรงเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่คนๆหนึ่งต้องออกไปจากโลกนี้ทันที กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าทรงประหารเขาเสีย ยกตัวอย่างเช่น เราเห็นว่าพระเจ้าทรงประหารพวกกบฏที่นำโดยโคราห์ในระหว่างการอพยพ ดู กัณดารวิถี 16 พระเจ้าทรงประหารเออร์ บุตรชายหัวปีของยูดาห์ ดู ปฐมกาล 38:7 ส่วน 1 พงศาวดาร 10:13-14 ก็บอกว่าซาอูลตายเพราะความบาปของตน เห็นได้ชัดว่านี่เป็นตามคำสั่งของพระเจ้า พระเจ้าทรงประหารอานาเนียกับสัฟฟีราในกิจการ 5 มีบางครั้งในการพิพากษาที่ยากจะหยั่งรู้ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงเห็นว่าจำเป็นต้องเอาคนๆหนึ่งออกไปสู่นิรันดร์กาลไม่ว่าเขาจะไปอยู่นรกหรือสวรรค์ก็ตาม

แต่ถ้าไม่ใช่ความบาปที่ร้ายแรงถึงขั้นนั้น ยอห์นก็แนะนำให้เราอธิษฐานเพื่อพี่น้องที่หลงผิดเพื่อที่เขาจะกลับคืนสู่สภาพเดิม อย่างไรก็ตาม ถ้าเห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังทรงจัดการกับคนๆหนึ่งที่กระทำความบาปที่นำไปสู่ความตาย ยอห์นก็แนะนำให้เราอธิษฐานเพื่อคนเช่นนั้น อย่างไรก็ตามในบริบทที่ใหญ่กว่าเราก็เห็นว่าในชีวิตคริสเตียนนั้นความบาปที่นำไปสู่ความตายเป็นกรณีหายาก ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะทรงจัดการคนๆนั้นหากเขากำลังสร้างความเสียหายใหญ่หลวงต่องานของพระองค์ ในกรณีของอานาเนียกับสัฟฟีรา ความบาปได้ถูกนำเข้ามาสู่คริสตจักร

ที่เพิ่งเกิด พระเจ้าจึงทรงจัดการกับความบาปนั้นโดยใช้มาตรการขั้นรุนแรงและเด็ดขาด การทำผิดที่คล้ายกันก็เกิดขึ้นในการทำผิดหน้าที่ปุโรหิตของพวกบุตรชายของอาโรนที่ถวายไฟผิดรูปแบบบนแท่นบูชา ดู เลวีนิติ 10:1

1 ยน 5:17 ยอห์นจึงพูดถึงหลักการที่เป็นสากลสองประการเกี่ยวกับความบาป การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี (1) สิ่งใดก็ตามที่เป็นการอธรรมก็เป็นบาป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง อะไรก็ตามที่ไม่ถูกต้องก็เป็นบาป (2) มีความบาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายเช่นกัน อันที่จริงแล้วความบาปส่วนใหญ่ตกอยู่ในประเภทนี้ แต่ยอห์นก็กล่าวว่ามี ความบาปที่นำไปสู่ความตายเหมือนกัน

1 ยน 5:18 ยอห์นเริ่มพูดถึงความคิดสุดท้ายสามประการที่เริ่มต้นด้วย “เราทั้งหลายรู้ว่า” อันแรกก็คือ เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจาก็ไม่กระทำบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้าก็ระวังรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย คำกริยาของข้อนี้อยู่ในรูปปัจจุบันอีกครั้ง ความหมายก็เข้าใจง่าย คนที่บังเกิดจากพระเจ้า (บังเกิดใหม่) จะไม่ใช่ชีวิตในความบาปต่อไปเรื่อยๆ รูปกาลของคำกริยาที่แปลว่า **กระทำบาป (ฮามารทาโน)** คือปัจจุบัน ความหมายตรงนี้ก็ใกล้เคียงกับ 1 ยอห์น 3:9 เกี่ยวกับการทำบาปต่อไปไม่หยุด ตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนที่ทำให้เรามั่นใจเกี่ยวกับความรอด (หรือไม่รอด) กำลังใกล้เข้ามา คนที่รอดแล้วจริงๆจะไม่ทำบาปต่อไปเรื่อยๆ นอกจากนี้คนที่บังเกิดใหม่แล้ว (บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว) จะคอยระวังรักษาตัวให้พ้นจากความบาปอยู่เรื่อยๆ ด้วยเหตุนี้พญามารจึงจัดการเขาไม่ได้ คำที่แปลว่า **แตะต้อง (ฮัพโตไม)** ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ยึดติด’ หรือ ‘เกาะติด’ คนที่รอดแล้วจริงๆจะไม่กระทำบาปเป็นปกติวิสัยและจะหลีกเลี่ยงมันด้วย ดังนั้นพญามารจึงล่อเขาให้ติดกับไม่ได้

1 ยน 5:19 ยอห์นกล่าวถึง “เราทั้งหลายรู้ว่า” อันต่อไป เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว ท่านให้ความมั่นใจผู้อ่านของท่านอีกครั้งว่าพวกเขาเป็นของพระเจ้า จากนั้นท่านก็พูดถึงเรื่องทีลึกลับซึ่งแม้เพียงผ่านๆ “ชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว” ระบบโลก (*คอสมอส*) ทั้งระบบเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย คำที่แปลว่า ความ

ชั่ว (พจนานุกรม) มักถูกแปลเป็น ‘ความชั่วร้าย’ นี่จึงเป็นเหตุว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงกำชับคนของพระองค์ไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับโลก มันชั่วร้ายในตัวมันเองและมันเป็นของมันผู้ชั่วร้าย ระบบโลกต่อต้านพระเจ้าและสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้าโดยตรง

1 ยน 5:20 ยอห์นปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วย “เราทั้งหลายรู้ว่า” อันที่สาม โดยพูดถึงตัวตนและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์

ความจริงที่ลึกซึ้งที่ประการถูกสรุปตรงนี้ (1) เพื่อให้ความมั่นใจผู้อ่านของท่านมากยิ่งขึ้น ยอห์นจึงกล่าวสิ่งที่ชัดเจน “เราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว” ถึงแม้จะอยู่ในรูปกาลปัจจุบัน แต่ความหมายก็เป็นการกระทำที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้วจริงๆ (2) ในการเสด็จมาแล้วของพระองค์ก็ได้ “ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้”

ส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระเยซูคือการให้ทำให้เราเข้าใจพระบิดามากยิ่งขึ้น คือพระองค์ผู้เที่ยงแท้ (3) นอกจากนี้เพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ ตอนนี้เราจึง “อยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” พระเยซูตรัสถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนแล้วในยอห์น 17:23 สุดท้าย (4) นี่เป็นคำพูดหนึ่งที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ที่พบในพระคัมภีร์ทั้งหมด ในบริบทที่มาก่อนหน้าที่พูดถึงพระเยซูคริสต์โดยตรง ยอห์นกล่าวว่า “นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์” ถึงแม้ว่าพวกเขาพระยะโฮวาจะอ้างว่าไม่ใช่ แต่บริบทก็สื่อชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ นอกจากนี้ 5:11 ก็กล่าวชัดเจนว่าชีวิตนิรันดร์มีอยู่ในพระบุตร

1 ยน 5:21 จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำเตือนสั้นๆแต่ก็จำเป็นอย่างยิ่ง ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ยอห์นเรียกผู้อ่าน

ของท่านว่า “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย” คำที่แปลว่า **รักษา** (ฟูลาชไซ) มีความหมายว่า ‘ปกป้อง’ เราจึงถูกกำชับให้ปกป้องตัวเองจากการไหว้รูปเคารพในสมัยนั้น ในบางยุคการไหว้รูปเคารพเป็นสิ่งที่เป็นตัวเป็นตนมากกว่า เช่น รูปปั้นของศาสนาต่างๆ อย่างไรก็ตามในยุคหลังๆ มันได้สำแดงตัวออกมาเป็นการไหว้รูปเคารพฝ่ายวิญญาณ คือ การยอมให้การไล่ตามทรัพย์สินของเข้ามาคั่นกลางระหว่างเรากับพระเจ้า สิ่งเหล่านั้นอาจไม่ได้ผิดในตัวมันเอง แต่เมื่อสิ่งเหล่านั้นมีความสำคัญมากกว่าสิ่งต่างๆของพระเจ้า สิ่งเหล่านั้นก็จะกลายเป็นรูปเคารพ ตัวอย่างของรูปเคารพที่พบบ่อยในโลกทุกวันนี้คือ กีฬา, ความบันเทิง, การพักผ่อนหย่อนใจ, เงินทอง และการไล่ตามสิ่งเหล่านั้น เราถูกกำชับให้ระวังรักษาตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านั้น จดหมายฝากฉบับนี้ลงท้ายด้วยคำว่า *เอเมน* ขอให้เป็นอย่างนั้น